

Curierul

Revistă lunară de informații și inspirație pentru
așteptătorii revenirii lui Hristos

Octombrie 2002

Adventist

- **Lacrimi**
pe obrazul lui
Dumnezeu

- **Merită**
să trăiești
altfel

- **Evangelizarea,**
prozelitismul și
libertatea religioasă

- **Bătălia pentru**
Sanctuar

EDITORIAL

Speranțe reînviat 3

REPORTAJ

Investiție pentru veșnicie 4

MEDITAȚIE

Lacrimi pe obrazul lui Dumnezeu! 7

SPIRITUL PROFETIC

Când noi ne rugăm pentru vindecare 10

LIBERTATE RELIGIOASĂ

Evanghelizarea, prozelitismul și libertatea religioasă 11

ÎNCHINARE

„Lista A” 13

MISIUNE

Merită să trăiești altfel 16

DIVERSE

Televiziunea și efectele ei... (II) 17

TEOLOGIE

Bătălia pentru Sanctuar (V) 20

PAGINA PASTORULUI

Predicarea integrală 24

DIVERSE

„Rămâneți tot așa” 26

PAGINA COPIILOR

Numai măruniș 27

ULTIMA ORĂ

Știri 28

CUVÂNTUL PREȘEDINTELUI

Subiecte despre care nu discutăm 30

Anul LXXIX - octombrie 2002 - nr. 10

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete, Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali:

Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu,
Cristian Modan, Gheorghe Modoran, Valeriu Petrescu

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare: George Toncu

Grafică: Lori E. Gheorghită

Copertă: Dragoș Drumaș

Corectură: Florica Gheciuiescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”, Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 3230020; 3234895; Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București

E-mail: curierazs@fx.ro

ISSN 1220 - 6725

Recunoștința și lauda – o influență pentru favorizarea sănătății

Nimic nu exercită o influență mai mare pentru favorizarea sănătății sufletului și a trupului ca *spiritul de recunoștință și de laudă*. Este o datorie categorică *aceea de a ne împotrivi melancoliei, gândurilor și sentimentelor de nemulțumire* – o datorie tot atât de mare ca *aceea de a ne ruga*. Dacă ne îndreptăm către cer, cum putem merge ca un grup de oameni care se jelesc, gemând și plângându-se tot drumul până la casa Tatălui nostru?

Aceia care spun că sunt creștini, dar se plâng neîncetat și se gândesc la *voioșie și fericire* ca la ceva *păcătos* nu au o religie adevărată. Aceia care găsesc o *plăcere sumbră* în tot ceea ce este melancolic în lumea naturală, care aleg mai degrabă să privească frunzele moarte decât să culeagă minunatele flori vii; care nu văd nici o frumusețe în piscurile munților semeți și în văile înveșmântate în verde crud; care își adorm simțurile, ca să nu audă vocea veselă care le vorbește în natură, atât de dulce și melodioasă pentru cel care are urechi pentru ea – *aceia nu trăiesc în Hristos*. Ei își strâng tristețe și întunecime, când ar putea avea strălucire, pe *Însuși Soarele neprihănirii*, care să răsară în inimile lor, aducând vindecare în razele Sale.

Adeseori, mintea ta poate fi întunecată din pricina durerii. Nu încerca atunci să raționezi. Știi doar că *Isus te iubește!* El îți înțelege slăbiciunea. Poți împlini voia Sa, odihnindu-te pur și simplu în brațele Sale.

Este o lege a naturii *aceea ca gândurile și sentimentele noastre să fie încurajate și întărite pe măsură ce vorbim despre ele*. Deși cuvintele exprimă gânduri, este de asemenea adevărat că și cuvintele sunt urmate de gânduri. Dacă am vrea să dăm mai multă expresivitate credinței noastre, să ne bucurăm mai mult de binecuvântările pe care știm că le avem – marea îndurare și iubire a lui Dumnezeu – ar trebui să avem mai multă credință și o bucurie mai mare. Nici o limbă nu poate exprima și nici o minte omenească, finită, nu poate concepe binecuvântarea care se naște din *aprecierea bunătății și iubirii lui Dumnezeu*.

Divina vindecare, ed. 1997, p. 236-237

Speranțe reînviolate

Încrederea în Dumnezeu când totul pare pierdut

Când viața noastră este liniștită, ba chiar presărată cu realizări de un fel sau altul, trăim cu simțământul că urmăm planul pe care Dumnezeu îl are cu noi. Și dintr-o dată vine asupra noastră o încercare teribilă, iar lucrurile merg din rău în mai rău. Ce vom face? Ne vom simți dezamăgiți, părăsiți sau chiar trădați de Dumnezeu?

Ce ar trebui să facă un credincios atunci când vin încercările asupra lui? Nu este ușor de dat un răspuns, dar Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă unul și încă cel mai bun. Haideți să vedem cum a răspuns Isus la strigătul disperat al unui tată a cărui fetiță era pe moarte.

Biblia ne relatează, în Marcu 5,24, că Isus a plecat împreună cu Iair spre casa acestuia, dar ceva nedorit s-a întâmplat în drumul lor. Mulțimea îl împiedica pe Isus să înainteze. Ba, chiar este oprit de o femeie bolnavă de 12 ani, întârziind astfel să ajungă la cazul de urgență. Vă puteți imagina un șofer de ambulanță, prins în trafic și să refuze să pună în funcțiune sirenele? Vă puteți gândi ce simțea Iair când mulțimea îl împiedica pe Isus să înainteze spre casa sa? Cu siguranță că el își spunea: „De ce nu Se grăbește Isus la fetița mea, care este pe moarte? De ce își ia timp să trateze o femeie care are o boală cronică și nu dă prioritate urgenței?” Ba mai mult, Isus întreabă și cine L-a atins. Cât de irațional sunau aceste întrebări în urechile lui Iair, care aștepta cu sufletul la gură intervenția vindecătoare a lui Isus! Într-adevăr, Isus poate părea uneori irațional pentru judecata noastră.

Mi-l imaginez pe Iair spunând: „Doamne, dacă continui să întârzi, fiica mea ar putea muri. Cel mai urgent lucru este să ajuti o fetiță care este pe moarte. De ce ești atât de interesat de lucruri lipsite de importanță, ca: 'Cine s-a atins de haina mea?' Orice minut de întârziere poate costa viața copilei”. Dar Isus încă întârzie.

Și așteptarea lui Iair devine agonizantă, culminând cu vestea că fetița a murit.

Deseori ne întrebăm de ce întârzie Dumnezeu în situații de urgență? De ce păstrează tăcerea când copiii Săi au nevoie să-I audă vocea? Ce-ar mai putea gândi un tată în astfel de momente?

Solii i-au spus tatălui îndurerat să nu-L mai supere pe Isus, pentru că situația lui este fără speranță. Dar cuvintele Mântuitorului par să pună mai mult la încercare credința lui Iair, spunându-i: „Nu te teme, crede numai!”. De ce să se mai teamă acum? Fetița era moartă. „Crede numai”. Ce să mai creadă?

Nu trebuie să uităm niciodată că, atunci când Dumnezeu spune: „Nu te teme!”, aceasta este o făgăduință. Când noi credem că totul s-a terminat, Isus ne spune: „Nu te teme, crede numai! Eu mai am încă multe planuri cu tine”.

Același Isus care a spus: „Fetițo, scoală-te”, și fetița s-a sculat, poate aduce speranță și pentru noi astăzi, în orice încercare ne-am afla. Poate că ar fi bine să ne întrebăm ce vrea Isus să ne învețe prin întârziere, prin tăcere, prin vești rele. Ar dori, oare, să ne învețe că în planul divin nu există nici grabă, nici întârziere? Sau să stăm alături de Dumnezeu oricare ar fi situația în care ne-am afla?

Iair trebuia să înțeleagă că nu era singurul care trecea prin suferință și că Isus nu putea fi nepăsător față de cei care strigau după ajutorul Lui.

Atunci când treci prin astfel de momente ca ale lui Iair sau ale femeii bolnave, nu uita, oricare ar fi situația, mergi la Isus. Când lucrurile merg din rău în mai rău, încrede-te în El. Când ți se spune: viitorul tău s-a sfârșit, spune-le că viitorul tău este în mâinile lui Dumnezeu. Dacă ți se spune: speranțele tale s-au spulberat, spune-le că, atâta timp cât trăiește Isus, există speranță.

Gabriel Dincă,
redactor-șef

*Dacă ți se
spune:
speranțele tale
s-au spulberat,
spune-le că,
atâta timp cât
trăiește Isus,
există speranță.*

Investiție pentru veșnicie

Deși pentru cei mai mulți dintre noi ziua de 16 septembrie 2002 a fost o zi obișnuită, pentru Conferința Transilvania de Sud și, în mod special, pentru frățietatea adventistă din Tg. Mureș, aceasta zi a fost un vis așteptat și împlinit cu ajutorul lui Dumnezeu. Cu câțiva ani în urmă, un vis se înfiripa în mintea fraților din Tg. Mureș: „Ce bine ar fi să avem o grădiniță 'a noastră', în care copiii să fie educați după principiile cerului, formându-și caractere pentru veșnicie!” De la vis au trecut la fapte, astfel că, timp de 4 ani, o grădiniță și-a desfășurat activitatea în clădirea Bisericii Adventiste. Această binecuvântare i-a încurajat să viseze și la o școală, copiii continuând astfel programul de educație în atmosfera principiilor creștine. Deși au fost multe încercări și experiențe neobișnuite, cu sprijinul conducerii primăriei, frații din Tg. Mureș au obținut concesionarea unui teren pentru școală. După ce au primit terenul într-un timp record, din iulie anul trecut au reușit să construiască o școală frumoasă, cu o arhitectură modernă, fiind susținuți de mulți credincioși inimoși și având totodată sprijinul spiritual și material al Conferinței și al Uniunii Române.

Gabriel Dincă,
redactor-șef

Prima zi de școală a adus cu ea, pe lângă copii și părinți, numeroase oficialități ale orașului, conducători ai bisericii, mass-media. Într-o atmosferă solemnă, plină de recunoștință și de mulțumire la adresa lui Dumnezeu, primarul orașului, dl dr. Dorin Florea, împreună cu președintele Bisericii Adventiste, fr. Adrian Bocăneanu, au oficiat ceremonia inaugurării primei școli adventiste din Tg. Mureș.

În cuvântul de deschidere, dl primar dr. Dorin Florea spunea:

Atunci când programul Fundației Omega a fost pus pe masa mea, au fost câțiva cârcotași care au încercat să ne tragă înapoi,

însă elanul nostru a fost mai puternic și ne-a dat forța de a realiza ceea ce ne-am propus. Există o provocare: atât grădinița și școala, cât și programul lor își propun promovarea unui învățământ de calitate într-o limbă de circulație internațională și cu un vis perpetuu – cel american – de aceea credem că va avea succes, iar noi vom sta alături de ei. Chiar dacă unele legi impun anumite taxe, ca la restaurante, și pentru școli, primăria are un as în mânecă și poate sprijini această școală prin reducerea taxelor.

Cu aceeași ocazie, dl Fodor Imre, viceprimarul orașului, amintea:

„Orașul Tg. Mureș mulțumește pentru prima școală particulară, care aduce un salt calitativ deosebit învățământului. Multe probleme, legate sau nu de biserici, pot fi rezolvate doar prin implicarea societății civile. Cu această ocazie, aș mai aminti, pe lângă Școala Româno-Americană și Centrul de Sănătate Herghelia, Căminul de bătrâni (proiect în derulare), care aduc o contribuție importantă în viața locuitorilor din acest oraș.

Această școală intră în istoria orașului Tg. Mureș, ca fiind prima școală particulară, care funcționează în această clădire veselă și frumoasă.

Nu a lipsit de la această întâlnire nici doamna Cornelia Ciubucă, inspector general-adjunct din partea Inspectoratului școlar județean:

Această Școală Româno-Americană, care i-a primit pe toți copiii într-un loc minunat, deși este o școală mai aparte, va respecta programa de învățământ a Ministerului Educației și Cercetării.

Învățământul românesc și Inspectoratul școlar județean creează posibilitatea unei alternative în învățământul românesc,

dovadă această școală, prima de acest fel în Tg. Mureș. Inspectoratul promite sprijin și colaborare amicală.

Alăturându-se discursurilor oficialităților locale, ambasadorului Statelor Unite în România promite susținerea și sprijinul acestei școli, deoarece ea va funcționa într-un protocol de colaborare cu universități americane și se va numi oficial Școala Româno-Americană.

Din partea Bisericii Adventiste, fr. Adrian Bocăneanu a adus înaintea tuturor celor prezenți motivația și perspectiva din care a fost construită această școală:

„Dacă te gândești la un an, atunci plantează orez, dacă te gândești la un deceniu, atunci sădește o livadă, dacă ai în vedere veșnicia, atunci educă un copil.”

Religia se ocupă și de această viață, și de veșnicie. Mântuitorul le-a dat urmașilor Săi următoarea poruncă: „Mergeți și învățați-i pe toți oamenii ce v-am învățat Eu”. Această școală urmează să pregătească copii care să aibă o existență fericită și folositoare în această lume, dar să se poată integra în mod armonios și în existența veșnică. Mântuitorul iubește copiii și a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine”.

Această școală, în armonie cu principiile creștine ale Bisericii A.Z.S., dorește ca toți copiii să vină la Isus, să aibă o existență fericită și să se pregătească pentru veșnicie. Dumnezeu să ne ajute! Amin.

Desigur că toți ne bucurăm când auzim despre astfel de minuni, dar cum a fost posibil acest lucru? Pentru a afla mai multe detalii, am stat de vorbă cu fr. Leonard Azamfirei, care a fost inima acestui proiect. Deși este foarte ocupat, pasiunea pentru educația copiilor nu i-a dat liniște până ce nu a văzut acest vis realizat cu ajutorul lui Dumnezeu.

Frate Azamfirei, cum a apărut această școală?

Școala aceasta nu a apărut din senin. Întâi a apărut sub forma unei grădinițe româno-americane, care s-a deschis în clădirea Bisericii Adventiste Tg. Mureș, „C”, în urmă cu patru ani. De-a lungul acestor ani, am văzut impactul cu totul deosebit, pe care ea l-a avut asupra copiilor neadventiști și a părinților lor dincolo de ceea ce s-a întâmplat cu copiii și cu

Vedere generală a Școlii Adventiste din Tg. Mureș

părinții adventiști. Crescând numărul de copii și apărând de multe ori întrebarea: „Ce facem cu copiii după ce termină grădinița?”, ne-am gândit că ar fi potrivit să le dăm ocazia să facă ceva și după aceea o școală. Pe de altă parte, o parte din populația orașului Tg. Mureș, chiar din cea adventistă de limbă maghiară, era văduvită de așa ceva. Prin urmare, trebuia găsită o soluție, pentru ca acești copii să beneficieze de un învățământ de aceeași calitate.

Acestea au fost motivele pentru care ne-am gândit că ar fi potrivită construirea unei școli cu ambele limbi de predare și cu orientare creștină. Pot să spun, fără nici un fel de rezervă, că este o școală adventistă, făcută să fie și să rămână adventistă, așa cum ați văzut și sigla de pe frontispiciul clădirii. Copiii de la grădiniță vor avea în fiecare dimineață un devoțional care se face după concepțiile pe care le avem noi cu privire la educația creștină. Pe lângă aceasta, toți părinții, fie că sunt adventiști sau neadventiști, știu specificul acestei școli și, aducându-și copiii aici, l-au acceptat ca atare.

De menționat este faptul că atât cele trei grupe de grădiniță, cât și cele două grupe de clasă I (o clasă cu predare în limba română și alta în limba maghiară) își vor desfășura activitatea în săli de clasă cu un mobilier deosebit și cu dotări de excepție.

Ce le-ați spune celor care s-ar gândi să înființeze o asemenea școală?

Este o idee în care cred cu strășnicie. În țara noastră, după revoluție, s-au făcut sute de biserici, s-a investit foarte mult în biserici și foarte puțin în educație. Aceste biserici, în 10-15 ani, dacă nu vom pune la punct un sistem educațional potrivit și eficient, probabil că vor fi pe jumătate goale. Nu trebuie ca fiecare să-și facă, în fiecare oraș, o școală ca aceasta, dar, cu o investiție extrem de mică, se poate face în fiecare oraș o grădiniță adventistă, care poate să educe copiii și să folosească spațiile bisericilor, care în cursul săptămânii rămân goale. Cred că este o metodă simplă, accesibilă și extrem de eficientă, de a folosi bisericile și de a începe să educăm copiii de când sunt mici și nu când sunt la liceu.

Am stat de vorbă apoi cu părintele unui copilaș:

Cum ați ajuns aici?

Pur și simplu, din întâmplare!

Sunteți mulțumit de această școală?

Foarte, foarte mulțumit! Băiețelul meu a început grădinița aici anul trecut, în octombrie, și, până la sfârșitul anului, vorbea fluent engleza. În plus, am observat că educatoarele s-au apropiat mult de sufletul copilului.

Știați că este o școală cu orientare creștin-adventistă?

Da, ba chiar este un motiv în plus pentru care am ales această școală,

fiindcă este foarte importantă morala creștină pentru un copil. A fost și la Școala de Sabat, iar eu și soțul meu dorim să mergă și acolo, pentru că în altă parte nu sunt ocazii de felul acesta, iar noi, ca părinți, din păcate, nu avem destul de mult timp liber, ca să ne ocupăm de toate lucrurile acestea.

Ați sesizat ceva nou în caracterul copilului?

Categoric. E mai atent cu alți oameni, cu alți copii și începe să perceapă altfel valorile adevărate: familia, prietenia...

Știți ce mi-a spus băiețelul când l-am întrebat cum se simte la noua școală? „Ca acasă!” Se duce de plăcere.

Un ultim gând...

Mi-ar plăcea ca această școală să aibă continuitate.

Un lucru demn de remarcat a fost implicarea frățietății din Tg. Mureș și din străinătate în realizarea acestui proiect. L-am întrebat pe fratele Bența, cel care a construit această școală, ce a însemnat pentru dânsul acest proiect?

M-am implicat în construcția școlii, în mod deosebit în partea de construcții, dar, pe lângă construcție, am pus și suflet, deoarece cred că această școală este un început care va conduce la alte lucruri și, cum educația ocupă primul loc în formarea unei societăți, cred că acei copii care vor învăța aici, chiar dacă nu vor deveni adventiști, vor avea cunoștințe despre Dumnezeu, se vor raporta într-un mod personal la existența Lui și nu vor uita lucrul acesta.

Acest eveniment a adus o mare bucurie Conferinței Transilvania de Sud, de aceea l-am rugat pe președintele acesteia, fr. Emilian Niculescu, să ne spună ce înseamnă pentru dânsii această școală.

Copiii nerăbdători să intre în clasă

Pentru biserică, această instituție înseamnă foarte mult, pentru că, din punctul de vedere al învățăturilor și al principiilor biblice și ale Spiritului Profetic, educația este una din îndatoririle majore ale bisericii.

Personal, mă bucur foarte mult, iar bucuria pe care o văd în jur din partea oaspeților și a celor care au luat cuvântul este foarte încurajatoare. Chiar de curând, am vorbit cu inspectoarea adjunctă din județul Mureș și dânsa mi-a spus că nu numai ca instituție, dar și personal, se bucură foarte mult de această realizare și că ne vom bucura de tot sprijinul dânsilor. Dar cel mai mult mă bucură sprijinul lui Dumnezeu și experiențele care au condus la realizarea acestei școli. Noi am pornit practic de la zero, am pornit nu pe baza unor finanțe care nu au fost asigurate nici

Sala de clasă a grădiniței

măcar verbal, ci pe baza încrederii în Dumnezeu, și iată rezultatele. Au fost sacrificii mari, au fost rugăciuni care s-au înălțat și care au fost ascultate peste așteptările noastre. Toate acestea sunt o dovadă a călăuzirii divine în această privință.

În același context, fr. Iacob Pop, secretarul Conferinței, amintea:

În Conferința noastră, acest obiectiv înseamnă un vis împlinit cu ajutorul lui Dumnezeu. Fiind o zonă foarte populată cu adventiști, – Tg. Mureș se află pe locul 2 pe țară – de mult simțeam o frustrare, pentru că în alte localități din țară avem licee, avem școli și ne bucurăm că Dumnezeu ne-a ajutat să debutăm cu o grădiniță și acum cu clasa I, și, dacă Domnul va îngădui, sperăm să mergem înainte cu ciclul gimnazial, și apoi cu cel liceal.

Sala de clasă a școlii

Credeți că merită să avem astfel de școli?

Cred că este necesar ca astfel de școli să fie în special în centrele mari, urbane, nu doar acolo unde sunt mulți adventiști, pentru că experiența a dovedit că cel puțin 60-70 % dintre cei ce frecventează școala sunt din familii neadventiste.

De asemenea, o astfel de realizare este o carte de vizită deosebită pentru biserică. Dacă facem programe deosebite la Departamentul Libertate Religioasă, dacă suntem preocupați de relațiile externe, atunci cred că un astfel de obiectiv realizează toate acestea, adunând multe oficialități, făcându-ne cunoscuți și fiind o reclamă bună pentru biserică în afară. Investiția în copii contează foarte mult.

Fiind prezent la această ocazie și fr. Gheorghe Modoran, directorul Departamentului Educație al Uniunii, l-am întrebat:

Ce rol ocupă această școală în sistemul de educație adventist?

Școala din Tg. Mureș așază un standard atât de înalt pentru sistemul de educație adventist din România, încât școlile care vor veni după această școală au de atins un nivel înalt. Sistemul de educație adventist se îmbogățește cu încă o școală, căreia îi spunem „bun venit!” în rândul școlilor adventiste. Era nevoie de ea, căci completează o verigă a școlilor primare, care sunt atât de necesare pentru educația adventistă, pentru că este vârsta cea mai potrivită în care putem prezenta valorile adventiste unor copii în formare, în dezvoltare, pentru ca apoi să urmeze celelalte niveluri de școală adventistă. Ne bucurăm că există, dorim s-o sprijinim și vrem ca exemplul ei să fie urmat de alte școli din România.

Lacrimi pe obrazul lui Dumnezeu!

Într-o societate tot mai secularizată, informatizată și dezumanizată, Isus rămâne pentru mulți doar un concept abstract, intangibil de multe ori.

Plânsul, o dovadă a slăbiciunii

„Taci din gură, băieții nu plâng!” Cu aceste cuvinte încercau, uneori, părinții, să mă împiedice să plâng. Astăzi, și eu repet aceleași cuvinte pentru fiul meu. De ce nu trebuie să plângă băieții? Pentru că ei

trebuie să fie tari. Iar pentru aceasta, nu au voie să își exteriorizeze simțăminte.

Cu alte cuvinte, a plânge înseamnă a fi slab, a fi vulnerabil. Putem fi sau nu de acord cu aceasta, dar mulți dintre noi facem această

asociere în mintea noastră. În acest context, este surprinzător să deschizi Scriptura și să citești... „Isus plângea” (Ioan 11,35).

Plânge Dumnezeu?

Ca să înțelegem de ce plângea Isus, să privim cu atenție scena descrisă în Ioan 11. Până la un anumit punct, istoria ne este atât de familiară. Cu greu vom găsi pe cineva care să nu fi trecut pe aici. Un tânăr moare subit, lovit de o boală incurabilă. O știre pe care o auzim tot mai des. În cazul acesta, tânărul se numește Lazăr. Rudele apropiate cu greu pot accepta realitatea și plâng pe cel

dispărut... Este vorba despre Maria și Marta, surorile lui. Este normal să mai găsim prin preajmă prieteni, vecini și cunoscuți. Toți sunt îndurerați. Toți încearcă să le mângâie pe cele două surori îndoliate. Putem să intuim ceea ce trăiesc ei,

împreună, în aceste momente. Deseori, am trecut și noi pe acolo. Dar Isus? Am fi așteptat ca noi să plângem pe umărul Lui și El să ne întărească. Cum se face că Însuși Isus plânge?

Inima Lui duioasă și miloasă e întotdeauna mișcată de iubire față de cel aflat în suferință.

Isus nu ar avea motive să plângă

Natura noastră umană ne determină de multe ori să negăm ceea ce nu înțelegem, de aceea, în urma unei analize superficiale, am putea găsi foarte ușor, cel puțin trei argumente pentru care Isus nu ar trebui să plângă.

În primul rând, El este Dumnezeu. El este deasupra emoțiilor. Nu ne amintim ca, în Biblie, să-L fi găsit prea des pe Dumnezeu plângând. Când Adam și Eva au păcătuit, i-a izgonit din grădină, dar nu ni se spune că ar fi plâns (Gen. 3,24). Când răutatea

Gabriel Ban,
capelanul Institutului
Teologic Adventist

oamenilor a ajuns prea mare pe pământ, a curățit pământul prin potop, dar nu știm să fi plâns... Chiar și atunci când Isus a fost pironit pe cruce, se precizează că Tatăl Și-a întors fața, dar nu se spune că a plâns. El este Dumnezeu. Plânge Dumnezeu?

În al doilea rând, Lazăr este pe punctul să fie readus la viață. Isus le-a dat ucenicilor de înțeles lucrul acesta (vers. 15). El nu S-a arătat deloc descumpănit atunci când a primit vestea îmbolnăvirii lui Lazăr (vers. 4), iar despre moartea lui a vorbit ca despre un somn (vers. 11). Ba mai mult, i-a asigurat pe ucenici că îl va trezi din somnul acesta (vers. 11). Apoi, Și-a declarat lămurit intenția în fața Mariei (vers. 23). De ce plânge, dacă știe că episodul se va încheia cu un happy-end?

Și, în fine, Isus este „înviearea și viața” (vers. 25). El este mai tare decât moartea. Noi avem nevoie să plângem, pentru că suntem neputincioși în fața ei. Dar El? El știe că va cere Tatălui readucerea la viață a lui Lazăr și Tatăl Îl va asculta (vers. 42). El știe că, atunci când va striga „Lazăre, vino afară!”, mormântul îl va da înapoi pe mortul ținut captiv (vers. 44). Atunci, de ce plânge Isus?

Cum plânge Dumnezeu?

Și totuși... Isus plângea! Sigur că, în contextul descris de versetul 33, în care Maria și iudeii plâng, Isus Se încadrează în tablou. Totuși, ar fi interesant de văzut cum plânge El. Fără a intra într-un studiu etimologic al cuvintelor, vom lua în considerare observațiile cercetătorului Frank E. Gaebelein. Verbul grecesc folosit în verset, pentru a descrie că Isus plângea (edakrusen) și care apare numai aici în Noul Testament, înseamnă „a vărsa lacrimi în tăcere”. Acesta este în contrast cu plânsul (klaio) zgomotos și ostentativ al bocitorilor *plătiți* (vers. 33), care era un plâns artificial¹.

Deducem de aici că plânsul lui Isus nu era spasmodic sau disperat și nici formal, ca o datorie față de decedat sau rudele sale. Lacrimile lui Isus erau „lacrimi de iubire, de compasiune și de o adâncă emoție”². Abordând același subiect, Elen White scrie: „Inima Lui duioasă și miloasă e întotdeauna mișcată de iubire față de

Dumnezeu este în stare să plângă. El nu este ca dumnezeii popoarelor păgâne, ciopliți din lemn sau piatră, care rămân impasibili la tragedia umană. Adevăratul Dumnezeu este Unul în stare să plângă, Unul care simte împreună cu oamenii și care plânge împreună cu ei, dacă este nevoie.

cel aflat în suferință”³. Când bocitorii plâng, simți disperarea care te cuprinde. Ai dori să nu mai fii acolo, eventual să nu mai fii deloc. Când Isus plânge, simți căldura inimii Lui cum te cuprinde și ți-ai dori să *nu* lipsești de acolo.

Cum este Dumnezeu care plânge?

Cel mai concis și simplu mod de a răspunde la această întrebare este următorul: Dumnezeu este în stare să plângă. El nu este ca dumnezeii popoarelor păgâne, ciopliți din lemn sau piatră, care rămân impasibili la tragedia umană. Adevăratul Dumnezeu este Unul în stare să plângă, Unul care simte împreună cu oamenii și care plânge împreună cu ei, dacă este nevoie. Este potrivit să spunem că această capacitate stă în adevărata Sa natură umană și, de asemenea, se găsește adânc înrădăcinată în divinitatea Domnului nostru⁴. Dacă vom răsfoi cu atenție Biblia, ne vom convinge de lucrul acesta.

Chiar la începutul Genezei, reacția lui Dumnezeu la stricăciunea oamenilor este redată prin cuvintele: „S-a mâhnit în inima Lui” (Gen. 6,6). Psalmistul, scriind despre dese răzvrățiri ale lui Israel în perioada peregrinării lor spre țara făgăduită, se întreabă retoric: „De câte ori L-au întristat ei în pustietate!” (Ps. 78,40). În perioada tulbură a judecătorilor, când poporul Îl părăsea pe Domnul, în repetate rânduri, Lui „I se făcea milă de suspinele scoase de ei împotriva celor ce îi apăsau și îi chinuiau” și îi izbăvea prin intermediul unui judecător (Jud. 2,18). Cartea lui Isaia este plină de expresii care dovedesc compasiunea lui Dumnezeu pentru cei aflați departe de El. „Îmi plângea inima pentru Moab” (Is. 15,8). „Plânge pentru via din Sibna, ca pentru Iaezer; vă ud cu lacrimile Mele, Hesbonule și Eleale!” (Is. 16,9). „Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică, zice Domnul” (Is. 54,8). Și exemplele pot continua.

Se pare că motivul pentru care Isus plânge nu este legat de ceea ce se întâmplă sau I se întâmplă, ci constă în ceea ce El este. Cum este

Dumnezeu care plânge? „Mai apropiat decât tata, mama, fratele, prietenul sau iubitul”⁵. „El pune ajutorul Său la îndemâna sufletelor amenințate cu pieirea”⁶. În acest context larg al iubirii lui Dumnezeu pentru fiii Săi risipitori, „Hristos a venit să fie una cu neamul omenesc și, în același timp, să-L descopere pe Tatăl nostru ceresc”⁷. „Cele două naturi sunt amestecate într-un mod misterios într-o singură Persoană – omul Isus Hristos”⁸. „Acea care-L acceptă pe Hristos ca Mântuitor al lor personal, nu sunt lăsați orfani”⁹.

Lacrimile de pe obrazul lui Isus, care ne-au pus în încurcătură, transmit, într-un mod profund, informații despre caracterul lui Dumnezeu. Ele vorbesc despre golul rămas în inima Tatălui după răzvrătirea copiilor Săi. Lacrimile Lui ne asigură că nu este împăcat cu această stare jalnică, în care ne-a adus neascultarea. Și, nu în ultimul rând, ele sunt o garanție că Tatăl va fi de partea noastră până la salvarea noastră deplină. Ce Dumnezeu minunat! Eram speriați la gândul că Isus plânge, dar tocmai umanitatea Fiului lui Dumnezeu este „lanțul de aur care ne leagă de Hristos și, prin Hristos, de Dumnezeu”¹⁰.

De ce plânge Dumnezeu?

„O particularitate unică a acestei drame este modul în care Isus Își exprimă sentimentele”¹¹. În urma celor prezentate, apare destul de clar faptul că Isus nu a plâns din cauza morții lui Lazăr sau pentru că s-ar fi simțit slab și neputincios în a-l ajuta să revină la viață. Însă umanitatea Sa se înfioară înaintea celor ce trec prin necaz. „Acesta este adevărul principal, care dovedește că Domnul este cu noi în mod real”¹².

Isus plânge. (1) Plânge pentru că a văzut-o pe Maria plângându-și fratele mort (vers. 33), pentru că a înțeles nefericirea și durerea ei, deoarece Domnul nu a venit mai devreme (vers. 32). El, care ne-a îndemnat să

plângem cu cei ce plâng, ne arată în această situație cum să o facem. Dacă ai trecut pe aici sau vei trece, nu uita: „Isus plânge lângă tine, plânge împreună cu tine. (2) Isus plânge, pentru ceea ce păcatul și moartea sunt în stare să facă din ființa umană. Omul a ieșit desăvârșit din mâna Creatorului său. Și iată unde a putut să ajungă! Dumnezeu a plănuțit altceva pentru mine și pentru tine... (3) Isus plânge, fiindcă știe că, în ciuda acestui deznodământ fatal, oamenii nu se vor întoarce ușor din răzvrătirea lor. Nici după ce va plăti prețul de sânge pentru răscumpărarea lor, nu se vor înghesui mulți pe cale (Mat. 7,14).

Privește din nou scena. Citește din nou versetul. Un verset atât de mic, dar care ne învață o lecție atât de profundă despre Isus și ceasul întristării Lui. S-a coborât din slavă (Fil. 2,6-8), pentru ca să fie ca noi, împreună cu noi, să fie dintre noi. Emanuel! El este Om deplin. Uneori, uităm cât de uman este. Îl doare la fel ca și pe noi. Ba chiar mai mult, are simțăminte noastre. Chiar mai adânci decât ale noastre. El iubește și este iubire. Lacrimile de pe obrazul Lui nu denotă slăbiciune, ci vorbesc lămurit despre această latură delicată, umană, a ființei Lui.

Note

1. Frank E. Gaebelein, ed., *The Expositors Bible Commentary*, vol. 9, p. 119.
2. H. D. M. Spence and Joseph S. Exell, eds., „Gospel of John”, *The Pulpit Commentary*, vol. 17, p. 110.
3. Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 444.
4. H. D. M. Spence and Joseph S. Exell, eds., „Gospel of John”, *The Pulpit Commentary*, vol. 17, p. 110.
5. Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 262.
6. Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 113.
7. Ellen G. White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 286.
8. Francis D. Nichol, ed., *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, p. 1113.
9. Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 262.
10. Ellen G. White, *Selected Mesages*, vol. 1, p. 244.
11. Walter A. Elwell, ed., *Evangelical Commentary on the Bible*, p. 860.
12. George Arthur Buttrick, ed., *The Interpreters Bible*, vol. 3, p. 646.

Când noi ne rugăm pentru vindecare

Cum să acceptăm purtarea lui Dumnezeu cu aceia pe care noi îi iubim

Ellen White

Noi toți dorim răspunsuri imediate și directe la rugăciunile noastre și suntem ispițiți să ne descurajăm când răspunsul întârzie sau sosește într-o formă neașteptată. Însă Dumnezeu este prea înțelept și bun ca să răspundă întotdeauna la rugăciunile noastre exact când și cum dorim noi. El va face mai mult și mai bine pentru noi decât să ne împlinească toate dorințele. Și pentru că ne putem încrede în înțelepciunea și iubirea Sa, nu ar trebui să-I cerem să fie de acord cu voința noastră, ci să căutăm să pătrundem și să împlinim scopul Său. Dorințele și interesele noastre ar trebui să se piardă în voința Sa. Aceste experiențe care ne pun la probă credința sunt spre binele nostru. Prin ele se descoperă dacă credința noastră este dreaptă și sinceră, sprijinindu-se numai pe Cuvântul lui Dumnezeu, sau dacă, depinzând de împrejurări, este nesigură și schimbătoare. Credința este întărită prin exercițiu. Trebuie să lăsăm răbdarea să-și facă lucrarea desăvârșită, amintindu-ne că există făgăduințe prețioase în Scripturi pentru aceia care îl așteaptă pe Domnul.

Nu toți înțeleg aceste principii. Mulți care caută îndurarea vindecătoare a Domnului cred că trebuie să primească un răspuns direct și imediat la rugăciunile lor sau, dacă nu, credința lor este defectuoasă. Pentru acest motiv, cei care sunt slăbiți din pricina bolii trebuie sfătuiți cu înțelepciune, pentru a putea acționa cu discernământ. Ei nu ar trebui să nesocotească datoria pe care o au față de prietenii lor care poate le supraviețuiesc sau să negligeze să folosească mijloacele naturale pentru restabilirea sănătății.

Adesea există pericolul de a greși aici. Crezând că vor fi vindecați ca

răspuns la rugăciune, unii se tem să facă orice ar putea părea să indice o lipsă de credință. Însă ei nu ar trebui să negligeze să-și pună lucrurile în rânduială, așa cum ar dori s-o facă, dacă s-ar aștepta să fie răpiți de moarte. Și nici n-ar trebui să se teamă să rostească vorbe de încurajare sau sfat, pe care ar dori, în ceasul despărțirii, să le spună celor iubiți.

Cei care caută vindecarea prin rugăciune nu ar trebui să negligeze folosirea mijloacelor de remediu pe care le au la îndemână. Folosirea unor astfel de mijloace nu este o tăgăduire a credinței, întrucât Dumnezeu a luat

măsuri de alinare a durerii și de sprijinire a corpului în lucrarea sa de refacere. Nu este o tăgăduire a credinței să coopereze cu Dumnezeu și să se plaseze în cea mai favorabilă condiție pentru a se însănătoși. Dumnezeu a făcut în așa fel, încât să stea în puterea noastră să obținem o cunoaștere a legilor de viață. Această cunoaștere ne-a fost pusă la îndemână ca s-o folosim. Ar trebui să folosim orice mijloc pentru restabilirea sănătății, profitând de orice avantaj posibil, lucrând în armonie cu legile naturale. Când ne-am rugat pentru însănătoșirea celor bolnavi, putem lucra cu mai multă energie, mulțumindu-I lui Dumnezeu

că avem privilegiul de a coopera cu El și cerând binecuvântarea Sa asupra mijloacelor pe care tot El ni le-a pus la dispoziție.

Avem aprobarea Cuvântului lui Dumnezeu pentru folosirea mijloacelor de remediu. Ezechia, împăratul lui Israel, era bolnav și un profet al lui Dumnezeu i-a adus solia că va muri. Acesta a strigat către Domnul, iar Domnul l-a auzit pe slujitorul Său și i-a trimis o solie că vor fi adăugați cincisprezece ani la viața sa. Desigur că numai un cuvânt de la Dumnezeu l-ar fi vindecat pe

Ezechia instantaneu; însă au fost date instrucțiuni deosebite: „Să se aducă o turtă de smochine și s-o întindă peste bubă; și Ezechia va trăi” (Isaia 38,21).

Când ne rugăm pentru însănătoșirea celor bolnavi, oricare ar fi rezultatul, să nu ne pierdem credința în Dumnezeu. Dacă ni se va cere să înfruntăm o pierdere, să acceptăm cupa amară, amintindu-ne că mâna Tatălui o ține la buzele noastre. Însă, dacă sănătatea ar reveni, n-ar trebui să uităm că paharul îndurării vindecătoare este întins sub o reînnoită obligație față de Creator. Când cei zece leproși au fost curățiți, numai unul s-a întors să-L găsească pe Isus și să-I dea slavă. Nici unul dintre noi să nu fie asemenea celor nouă nesocotiți, ale căror inimi nu s-au lăsat atinse de îndurarea lui Dumnezeu. „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1,17).

Acest pasaj este selectat din cea mai semnificativă lucrare în domeniul sănătății, scrisă de Ellen White, Divina vindecare, ed. 1997, p. 214-217.

Evangelhizarea, prozelitismul și libertatea religioasă

Acest subiect este destul de dificil, deoarece, uneori, mai mult stârnește pasiunile decât îndeamnă la o gândire echilibrată. Vorbitorul poate crede că pășește pe un teren minat de tradiții și interese religioase, explozive și conflictuale.

Vom împărți subiectul nostru în cinci secțiuni: Drepturi fundamentale, Greșeli fundamentale, Problema prozelitismului, Răspândirea corectă a religiei și Trei principii în scrierile lui Petru.

a. Drepturile fundamentale în societatea modernă

În societatea modernă a sec. XXI, există unele drepturi fundamentale, în general recunoscute de Declarația Universală a Drepturilor Omului (1948), diferite acorduri ale Națiunilor Unite, „Acordul Helsinki” și multe constituții naționale. Un număr de organizații religioase au afirmat, de asemenea, aceste drepturi fundamentale, care influențează în mod direct subiectul nostru:

1. Dreptul nelimitat de a crede liber și dreptul de a practica propria religie cu respectul cuvenit pentru drepturile celorlalți (inclusiv moralitatea publică și ordinea publică necesară).

2. Dreptul la alegere liberă, individuală, nu numai în politică, ci și în religie. Libera alegere, bazată pe îndemnul conștiinței, implică dreptul de a schimba religia (Declarația Universală din 1948, recenta declarație a Papei din India, Comentariile Generale ale Comitetului ONU pentru Drepturile Omului, Nr. 22 din 20 iulie 1993).

3. Dreptul de a manifesta și a-i învăța pe alții propria religie (Articolul 18 din Declarația Universală).

4. Dreptul de a da mărturie și de a-i convinge pe alții de corectitudinea convingerilor religioase personale. Acesta este un aspect important al evangelizării,

reflectând datoria de ucenic a fiecărui creștin autentic.

5. Dreptul de a primi informații. Acest drept important este, uneori, trecut cu vederea, dar el se găsește în mod evident în Scripturi, fiind specificat de Articolul 19 al Declarației Universale.

6. Dreptul religiilor la egalitate în fața legii. Acesta a fost susținut de Tertulian încă din anul 221 d.Hr. (*Ad Scapulam*) (Vezi recentul articol al lui Roland Minnerath, „Tertullien Précurseur du droit à la liberté de religion”, *Méditerranée*, Nr. 18-19, 1999, p. 33-34).

b. Greșeli fundamentale

1. Discriminarea este o greșeală fundamentală, care atacă inima societății democratice. Dreptul la egalitate, deja menționat, în mod evident nu permite nici discriminarea *de iure*, nici *de facto*, atât împotriva unei organizații religioase (pe baza, de exemplu, a mărimii, vechimii, popularității, „corectitudinii” învățăturilor sale doctrinale), cât și împotriva credinciosului, ca individ.

2. Acordarea de privilegii speciale de către stat uneia sau mai multor organizații religioase, dar nu altora, se apropie foarte mult de discriminarea legalizată. În unele cazuri, asemenea avantaje speciale pot fi în mare măsură legate de statut și de prestigiu, dar în alte situații pot implica substanțiale beneficii financiare, educaționale sau de altă natură, cum ar fi dreptul de a preda propria religie în școlile de stat și de a face adepți. Este evident că membrii acelor biserici sau grupuri religioase, care sunt excluse de la asemenea drepturi, se simt ca niște cetățeni de clasa a doua.

3. Folosirea forței este o greșeală fundamentală. Cu toate acestea, folosirea forței are două dimensiuni. Forța poate fi

Bert B. Beach,
directorul pentru relații
inter-bisericești al
Conferinței Generale

folosită pentru „evangelizare” și câștigarea de noi membri, dar ea poate fi folosită și pentru a amenința și a face presiuni asupra oamenilor de a rămâne cel puțin ca membri formali în religia în care s-au născut.

4. O altă greșală este aceea de a prejudicia sau a produce daune unei alte religii. Aceasta se poate face în multe feluri, inclusiv prin răspândirea de jumătăți de adevăr sau false informații despre o altă organizație religioasă.

c. Problema prozelitismului

1. Există o problemă de definiție. Prozelitismului i se dau multe înțelesuri: definiția dicționarului (convertirea oamenilor de la o credință la alta), evangelizare, mărturie falsă, metode greșite, țință greșită, motive greșite, etc.

2. Mie, personal, mi se pare că este mai bine să fie folosit termenul de „prozelitism fals”, în loc de „prozelitism” pur și simplu, fără o detaliere a definiției. Există pericolul real al eliminării evangelizării – sângele unei biserici vii, active – atunci când condamnăm prozelitismul, fără o definiție clară, care să sublinieze aspectele și semnificația peiorativă.

3. Se pare că numitorul comun al „prozelitismului fals” îl constituie folosirea forței, într-o formă sau alta, și răspândirea de informații false.

d. Răspândirea corectă a religiei

Deoarece evangelizarea reprezintă un mandat clar al creștinismului Noului Testament, care sunt metodele adecvate pentru răspândirea credinței și a convingerilor?

1. Mărturia privind propria experiență este una dintre cele mai valide abordări, combaterea eficientă a acesteia fiind un lucru dificil pentru oricine.

2. Onestitatea și imparțialitatea sunt ingredientele necesare oricărei acțiuni de evangelizare. Onestitatea înseamnă a spune adevărul, a fi

transparent și a nu umbla pe căi lăturalnice, a nu răspândi informații false.

Imparțialitatea înseamnă, de exemplu, compararea idealului propriei biserici cu idealul unei alte biserici, nu cu realitatea altei biserici. Cu alte cuvinte, imparțialitatea impune compararea realității cu realitatea, a unui ideal cu un alt ideal. Aceasta pare evident, dar câți dintre

Scopul evangelizării autentice nu este acela de a diminua un alt grup, ci de a răspândi Evanghelia mântuirii, „adevărul prezent”, astfel încât să aibă loc convertirea, iar sufletele să fie aduse la Hristos și la familia bisericii, prin libera lor alegere.

noi nu cad la acest test atunci când fac comparații?

Onestitatea și imparțialitatea înseamnă, de asemenea, folosirea textelor și a declarațiilor teologice, actualizate, ale unei alte religii sau denominațiuni atunci când prezentăm poziția lor, fără a folosi texte învechite, care nu mai sunt în vigoare și astfel au o credibilitate redusă în prezent.

3. Ar trebui să fie de la sine înțeles că tentațiile materiale (o formă de mituire) nu constituie o evangelizare corectă. Acestea ne reamintesc de așa-numiții „creștini de orez” din anii trecuți. Dar, din nefericire, practica de a oferi daruri și alte atracții materiale sau financiare poate exista încă în forme mai subtile.

4. Măgulirea și presiunea nelegitimă reprezintă forme de prozelitism fals și nedemn de libertatea și farmecul invitației Evangheliei.

5. Răspândirea corectă a credinței nu este echivalentă cu „imperialismul evangelistic”. Cel din urmă are ca țel, pur și simplu, lărgirea propriei biserici, prin câștigarea de membri din alte biserici. Scopul evangelizării autentice nu este acela de a diminua un alt grup, ci de a răspândi Evanghelia mântuirii, „adevărul prezent”, astfel încât să aibă loc convertirea, iar sufletele să fie aduse la Hristos și la familia bisericii, prin libera lor alegere.

6. Prozelitismul/evangelizarea corectă trebuie întotdeauna să fie bazată pe o experiență de convertire, care vine dintr-o convingere a conștiinței. După aceea, adevărul va produce cu adevărat libertate.

e. Trei principii în scrierile lui Petru

Problemele pe care le-am discutat țin, de fapt, de etică, și nu de codul juridic. Legile privind prozelitismul și limitarea evangelizării sunt atât ineficiente, cât și potențial distructive pentru libertatea religioasă. Problema este una de relații umane – chiar creștine. Nu este o problemă de legislație, ci una de etică și de atitudini adecvate.

În 1 Petru 3,15, apostolul Petru prezintă trei principii esențiale, care trebuie avute în vedere atunci când ne mărturisim credința. Aceste principii sunt simple, dar folositoare. În esență, Petru spune: prezentați-vă credința cu umilință, respect pentru cealaltă persoană și onestitate, ceea ce face să avem o conștiință curată.

„Lista A”

În ce măsură biserica dv. se aseamănă cu biserica din cartea Faptelor apostolilor?

După ce fusesem 27 de ani pastor adventist, am ieșit la pensie. Familia noastră s-a mutat într-o altă localitate și am început să căutăm o biserică adventistă în care să fim membri. A fost o adevărată experiență să intru în biserică, nu ca pastor, ci, posibil, ca viitor membru.

Timp de câteva săptămâni, am vizitat diferite biserici din zonă. În drum spre casă, eu și soția mea ne-am întrebat de fiecare dată: *Ce căutăm? Care sunt elementele esențiale ale bisericii în care vom fi membri acum, când nu mai sunt angajat?*

Apreciez predicarea bună; dar, la mine, nu se află pe „lista A”, ci pe „lista B”. Pe aceeași listă se înscriu și muzica bună, oamenii prietenoși, stabilitatea sau puterea financiară și o clădire funcțională. Toate aceste lucruri și multe altele fac să crească sau să dispară energia unei biserici pentru Dumnezeu; dar eu caut elementele ei fundamentale. Biserica în care voi fi membru trebuie să semene în oarecare măsură cu biserica din cartea Faptele apostolilor. Iată unde am întâmpinat dificultăți: la „lista A”, nu la „lista B”.

În fiecare săptămână, întâlnesc mulți creștini minunați, consacrați. Oamenii sunt prietenoși, predicatorii sunt pregătiți și zeloși, clădirile ajută să ne simțim bine și am auzit cântări excelente. Mulți membri doresc ca biserica lor să crească. Ei fac un efort evident ca să ne simțim acceptați, iubiți și ne încurajează să revenim și să fim membri în biserica lor. Dar am sentimentul că multe comunități nu sunt preocupate să fie o biserică a „Noului Testament”.

Deci ce lipsește? Iar elementele care lipsesc au de-a face cu lipsa de creștere reală a bisericii din America de Nord?

Eu nu vorbesc despre deosebiri de ordin stilistic, ca acelea dintre un Ford și un

Chevrolet. Nici nu caut perfecțiunea. Orice lucru în care suntem implicați noi, oamenii, va fi imperfect. Nu aceasta este problema (mulțumim lui Dumnezeu pentru harul Său). Elementele din „lista A”, pe care le caut, sunt cele absolut esențiale în ceea ce privește credința creștină.

Ce vă paslonează?

În primul rând, eu caut o comunitate care este entuziasmată de Domnul Isus. Acum câteva luni, am făcut parte dintr-un grup care a folosit o noapte întreagă în rugăciune și în studierea cărții Faptele apostolilor. Ceea ce am citit părea să fie foarte departe de biserica instituțională de astăzi. Creștinismul înseamnă entuziasm, zel, iubire pentru o Persoană. Înseamnă o *Persoană pe care s-o iubim*, nu doar *ceva ce să credem*.

Inima mea se află în cauza pe care o reprezintă adventismul, în momentele sale cele mai favorabile. Dar, ascultând unele predici în Sabat dimineață, deseori am impresia că iubirea, pasiunea, entuziasmul nostru se îndreaptă spre ceva, nu spre cineva. Deseori ne concentrăm atenția asupra adventismului, nu asupra Domnului Isus. Se pare că suntem în primul rând adventiști, și în al doilea rând, creștini. Trebuie însă să fim mai întâi creștini, și apoi adventiști. Nu ne închinăm Sabatului, ci Domnului Sabatului. Facem parte dintr-o comunitate creștină, care cuprinde oameni din toate bisericile. Sunt stânjenit când aud referiri constante la adventism, nu la Domnul Isus. Probabil că este necesar să nu mai calculăm câte persoane, care au fost creștini credincioși în alte biserici, intră ca membri în biserica noastră, ci să ne concentrăm energiile, ca să atingem adevărata țintă a marelui mandat: câștigarea celor pierduți pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Jere Webb,

locuiește la Meridian, Idaho, și îmbină activitatea de pastor cu aceea de agent de vânzări-cumpărări.

*Adventist Review,
18 iulie 2002*

O observație pozitivă: Există aici un post de radio, finanțat de biserica noastră, care lovește chiar la țintă. Postul respectiv prezintă o muzică în stil contemporan și a devenit un punct central, care atrage și unește creștini din toate bisericile. Sunt transmise cu regularitate anunțuri pentru activități organizate de multe biserici sau de organizații religioase, diferite. Când ascult acest post de radio, sunt convins că facem parte cu toții din marea orchestră a lui Dumnezeu. Aleluia!

Advenștii de ziua a șaptea trebuie să cânte la un instrument important, pe care Dumnezeu îl poate folosi, ca să producă pe pământ un sunet puternic, plin, plăcut și curat, despre Împărăția Sa, dar noi nu suntem întreaga orchestră.

Ce putem spune despre rugăciune?

În al doilea rând, eu caut o biserică ce ia în serios rugăciunea. Într-o țară creștină, este ușor să ajungem un fel de dești. Ne însușim atât de mult o logică științifică și o gândire de la cauză la efect, încât Dumnezeu rămâne în fond în afara vieții.

Nu demult, am participat la o conferință a pastorilor, la Van Nuys, California. Acolo mi-am dat seama cât de serios se apropie de Dumnezeu, în rugăciune, pastorul Jack Hayford și sute de alți pastori care au fost

prezenți. Pentru ei, aceasta nu a fost doar o experiență formidabilă de o săptămână – o reînnoire în ceea ce privește rugăciunea sau o experiență „pe vârful muntelui”. Prin comparație, orientarea lor spre Dumnezeu și spre puterea Sa a făcut ca orientarea mea să pară seculară, profană. Am fost convins și m-am simțit vinovat de superficialitatea vieții mele de rugăciune. Am fost conștient că Dumnezeu mă invită să mă apropiu mai mult de El. L-am auzit spunându-mi iar și iar: „Tu nu ai, pentru că nu ceri!” Mi s-a adus aminte că există multe lucruri pe care un Tată ceresc iubitor dorește să le facă pentru copiii Săi, dar pe care nu le va face, dacă nu Îl rugăm. Eu mi-am însușit atât de mult naturalismul științific, încât, cel puțin într-o oarecare măsură, Dumnezeu a rămas în afara vieții mele.

În Faptele apostolilor, nu citim că a fost convocat nici un comitet special atunci când Petru a fost aruncat în închisoare. Biblia spune: „Petru era păzit în temniță și Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el” (Fapte 12,5).

Când Dumnezeu l-a eliberat în mod miraculos și Petru a sosit la locul unde credincioșii se aflau pentru rugăciune, aceștia au fost surprinși, așa cum ar fi unii dintre noi de această abatere de la normă. Dar ei cel puțin se aflau la o adunare de rugăciune. Ca să fim o biserică creștină autentică,

trebuie să avem o legătură reală cu Tatăl, prin rugăciune. Eu caut o biserică unde există mai mult decât o viață de rugăciune minimă, formală.

Ce părtășie!

Următorul element esențial din cartea Faptele apostolilor este subliniat în capitolul 2: „Ei stăruiau... în legătura frățească... Toți cei ce credeau erau împreună... frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă” (vers. 42-47). Eu caut o biserică ce trăiește părtășia Duhului Sfânt. Nu este de ajuns să ne adunăm pentru o oră sau două pe săptămână.

La biserică, avem tendința să purtăm o mască. „Ce mai faceți?” „Bine. Dar dv.?” „Bine, mulțumesc”. Dar în grupele care se adună acasă, măștile pot fi scoase și zidurile singurătății, care sunt păzite la fel de bine cum era cel din Berlin, pot fi dărâmate.

Ca să fim o biserică creștină, trebuie să manifestăm o adâncă purtare de grijă și o părtășie profundă, care trec dincolo de Sabat dimineată. Într-o comuniune creștină, oamenii mănâncă împreună, se bucură, cântă, se roagă și slujesc împreună. Slujirea creștină nu este ceva organizat prin acțiune de comitet. În mod ideal, ea vine natural din partea copiilor iubitori ai lui Dumnezeu, pe măsură ce își dau seama de nevoile celor din jurul lor.

Obiceiul de a avea întâlniri regulate acasă ne ajută în mod natural să înțelegem mai bine bucuriile și durerile noastre comune. Cu o conducere corespunzătoare, accentul se îndreaptă spre exterior, în slujire, și oglindește lucrarea Domnului Hristos și pe cea a bisericii Noului Testament. Eu caut o biserică unde oamenii sunt implicați în societate – în satisfacerea trebuințelor omenesti. Acest lucru este în contrast radical cu „învălmășeala sfântă”, în care ne izolăm de societate și încercăm să rămânem într-o fericită neștiință despre „lume” și despre problemele ei.

Viața disciplinată

În biserica din cartea Faptele apostolilor a existat un proces natural de evanghelizare și de formare de

ucenici, la care biserica instituțională, dependentă de clădiri, de astăzi, poate doar să viseze. „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (Fapte 4,31). Versetul acesta recunoaște puterea Duhului Sfânt de a face ca lucrurile să se cutremure.

Vreau să fiu într-o biserică unde viața este transformată radical prin puterea lui Dumnezeu. Nu putem doar să intrăm în biserică și să apărăm obișnuința existentă. Voința Tatălui va tăia și va îndepărta din noi tot ceea ce nu seamănă cu Domnul Isus.

Prezența Duhului Sfânt va avea, de asemenea, ca rezultat nașteri din nou – noi membri în familia lui Dumnezeu. Un corp sănătos produce copii, la fel de natural cum se nasc copii într-un cămin în care doi părinți se iubesc unul pe altul. Ce schimbare aduce într-o familie faptul că există copii de care să aibă grijă! Atmosfera este total diferită de cea de la azilul de bătrâni sau de persoane infirme sau chiar de la clubul sportiv. Faptul că avem creștini de curând convertiți în mijlocul nostru este absolut înviorător.

Multe dintre bisericile noastre îmi aduc aminte de un grup de oameni care se luptă să împingă un autobuz. Motorul nu funcționează – nu există putere; dar noi toți încercăm cu credințioșii să dăm o mână de ajutor, ca să-l împingem. Doar un mic număr de oameni pot să pună mâna direct pe autobuz, așa că majoritatea lor merg triști în urmă, privind eforturile câtorva. Aceasta nu este biserica din cartea Faptelor apostolilor.

Închinarea în centrul cărela Se află Dumnezeu

Nu-i așa că ar fi o tragedie, dacă tocmai cei care susțin că înțeleg atât de bine cărțile Daniel și Apocalipsa (care se ocupă de închinare) nu ar avea experiență înnoirii în ceea ce privește închinarea, o experiență care are loc chiar în momentul de față în întreaga lume evanghelică? Eu doresc să merg într-o biserică în care

oamenii se adună, ca să se închine marelui Dumnezeu al cerului.

Eu nu vorbesc despre un ritual monoton, plictisitor, care trebuie să fie suportat; nu aceasta înseamnă „răbdarea sfinților”. Când oameni care au iubire, zel pentru Domnul Isus, se adună cu libertatea de a se exprima, fiecare Sabat poate fi o sărbătoare. Dacă luăm în serios rugăciunea, dacă în viața noastră se manifestă puterea Duhului Sfânt, dacă

Dacă luăm în serios rugăciunea, dacă în viața noastră se manifestă puterea Duhului Sfânt, dacă există o comuniune autentică a credincioșilor, aceasta va avea un efect electrizant asupra închinării noastre colective.

există o comuniune autentică a credincioșilor, aceasta va avea un efect electrizant asupra închinării noastre colective.

Am fost martori la entuziasmul pe care îl arată adepții convinși, cu ocazia convențiilor politice. Participăm la evenimente sportive și răgușim ovaționând diferite echipe. Dar cu siguranță că pentru Dumnezeu avem un respect mai mare decât pentru orice politician sau echipă sportivă.

Atunci de ce așa de mulți dintre noi lăsăm ca tradițiile noastre culturale să ne jefuiască de o ocazie de a ne exprima entuziasmul, iubirea pentru Domnul Isus? Suntem la fel ca soțul proverbial, a cărui soție l-a întrebat: „Dragă, mă iubești?”

El a răspuns: „Desigur că te iubesc. Nu trebuie să-ți spun aceasta tot timpul. Dacă vreodată nu te voi mai iubi, te voi înștiința”.

În timp ce pretutindeni în jurul nostru are loc o redeșteptare în ce privește închinarea, mulți adventiști de ziua a șaptea par a fi mulțumiți să dezbată subiectul acesta, în loc să ia parte la ea. Nu vreau să intru într-o controversă despre închinare; nu doresc să discut subiectul acesta; vreau să mă închin. Doresc să fac parte dintr-o biserică unde oamenii sunt liberi să se închine lui Dumnezeu în cadrul principiilor biblice ale ordinii și modestiei.

Aceasta este deci lista mea de elemente esențiale – „lista A”:

Pasiunea iubirea, zelul, entuziasmul pentru Domnul Isus

Rugăciunea serioasă

Comuniunea credincioșilor

Slujirea creștină

Puterea Duhului Sfânt

Sărbătoarea închinării

Care este lista dv. de elemente esențiale? Dacă pretindem că avem „adevărul”, dar ne mulțumim cu mai puțin, mai este acesta adevăr?

Întrebări pentru meditație sau pentru discuție în grupa mică din care faceți parte

1. *Cât de realist este să așteptăm ca biserica de astăzi să reflecte spiritul și pasiunea sau zelul bisericii din Noul Testament?*

2. *Ce lucruri concrete ar putea să adopte biserica locală din care faceți parte, așa încât participarea în cadrul bisericii să aducă mai mult entuziasm și mai multă satisfacție?*

3. *A cui responsabilitate este să aibă grijă ca biserica locală să producă o schimbare în societatea în care se află?*

4. *Ce reacții negative ar putea să apară, dacă unii dintre membrii bisericii dv. ar manifesta mai mult zel, sau entuziasm, în lucrarea lor?*

Merită să trăiești altfel

Marius Creța

Astăzi, se spune în popor că doar banul vorbește. Acela care deține un anumit potențial financiar găsește uși deschise aproape peste tot.

Intervențiile sale sunt sigure. Un serviciu valoros pentru nepotul său nu reprezintă o chestiune complicată sau realizarea peste noapte a unei case luxoase poate constitui un simplu moft. Și acestea sunt doar câteva exemple clasice, pe care le întâlnim aproape la tot pasul. Oricum, acest fapt nu este o noutate. Oamenii bogați au influențat și vor influența în continuare societatea umană, iar această stare de fapt a condus la formarea a două clase distincte de oameni. Pe de-o parte, îi putem observa pe cei care se bucură de privilegii deosebite, iar pe de altă parte, îi întâlnim fără prea mare efort pe cei care se lovesc poate zilnic de nedreptate, înșelăciune și dispreț. Cei dintâi își asumă în mod discret statutul de stăpân, iar ceilalți sunt determinați să joace rolul unor slugarnici.

Oare, într-un asemenea context, mai putem visa la o altă lume? Avem vreo garanție că societatea de mâine ne va oferi ceva mai bun? Aceste întrebări importante ne provoacă să cercetăm Sfânta Scriptură. Acolo putem găsi un răspuns adecvat la această problemă. Cartea vie ne descoperă că, în zilele sfârșitului, Cuvântul și „cuvintele practice” vor fi negate, iar „oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani...” (2 Timotei 3,2-5). Cu alte cuvinte, avem de-a face cu o lume care se strică tot mai mult și care nu este în stare să se autopurifice.

În același timp, înțelegem din Sfânta Scriptură că există o societate care se deosebește fundamental de realitatea pe care o cunoaștem atât de bine. Este vorba de societatea lui Dumnezeu, în care nu întâlnim persoane favorizate și defavorizate.

Privilegiile nu sunt împărțite în funcție de gradul de simpatie existent sau de relația pe care o are individul cu superiorul său. În acest fel de lume, statul social și starea financiară reprezintă daruri cerești, încredințate oamenilor spre administrare. Ele nu sunt meritul nostru, ci privilegii divine. Însă, dincolo de aceste privilegii des întâlnite, există o onoare supremă, pe care Dumnezeu o oferă creștinului autentic. Este chemarea la slujirea pe care a pregătit-o pentru noi. Aceasta se concretizează în afirmația celebră a Mântuitorului din Marcu 9,35: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor!”

Mântuitorul prezintă acest fapt ca un privilegiu deosebit. S-a adresat unor oameni care căutau întâietatea și le-a arătat că între societatea pe care o vrea omul și cea pe care o propune Dumnezeu există o diferență capitală. Întâietatea înseamnă slujire consecventă. Privilegiul nu constă în a fi slujit, ci în a fi un ajutor viu pentru semenul de lângă noi. Nu este vorba aici de acel tip de robie care îl conduce pe cel în cauză să renunțe chiar și la demnitatea sa de om. Dimpotrivă, slujirea înțeleasă în sens scripturistic este o onoare care vine din cer. Așa a înțeles și apostolul Neamurilor chemarea și implicarea sa în activitatea de slujire. El avea să declare următoarele: „Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta, să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos” (Efeseni 3,8). Apostolul Pavel fusese privilegiat din multe puncte de vedere. A fost un fariseu apreciat, student în teologie și i se deschideau înainte perspective mărețe. Dar lumina cerească l-a cucerit.

Provocarea pe care i-a adresat-o Dumnezeu, prin chemarea la slujire, l-a determinat să renunțe la tot ceea ce

oamenii numesc privilegii deosebite și să le considere „ca un gunoi” (Filipeni 3,8). Și astfel s-a dedicat cu totul slujirii spre mântuirea oamenilor, până la sfârșitul vieții sale.

Ne întrebăm acum dacă este posibilă trăirea unei asemenea experiențe în zilele noastre. Dacă pentru omul modern slujirea este o povară, atunci cum ar trebui să privească creștinul modern această realitate? Trebuie să recunoaștem că, într-o lume care se așteaptă a fi slujită, nu este ușor să trăim în mod altruist. Influențele exterioare ne constrâng adesea să acționăm așa cum nu ne-am gândit niciodată. Pastorul, comitetul bisericii sau alte instituții existente nu pot să nască în sufletul cuiva dorința de slujire. Se pot realiza programe excelente și proiecte inedite, dar rămâne la nivel individual o convingere care nu poate fi înlocuită cu nimic altceva.

Apostolul Pavel ne spune clar că, „prin Evanghelia aceea” (Efeseni 3,7), a devenit slujitorul celor care trăiesc departe de Dumnezeu. Doar Evanghelia cea veșnică ne poate învăța slujirea și doar în favoarea acestei realități merită să slujim. Celelalte devin ne semnificative, pentru că noi, cei care vrem să slujim, suntem conștienți că aceasta este calea cea mai bună. Pentru a convinge, este necesar să fim mai întâi conștienți, și pentru a sluji, este nevoie să credem că Cel Prea Înalt a slujit și ne-a slujit înainte ca noi să fim veniți la viață. În consecință, cei din jurul nostru vor observa că suntem ucenicii lui Isus Hristos, care trăiesc nu pentru întâietatea lor, ci spre binele semenilor lor. Așadar, privilegiul slujirii ne face viața mai frumoasă și chiar se merită să trăim altfel!

Marius Creța este pastor stagiar în Conferința Transilvania de Sud

Televiziunea și efectele ei în viața de familie (II)

În Curierul din lunile iulie-august s-a prezentat prima parte a acestui articol.

Întrebați-vă cine este cel mai prolific, mai energic povestitor în casa dvs.? Tata? Mama? Bunicul? Bunica? ... sau ... *Televizorul!* Un studiu făcut în rândul școlărilor relevă faptul că membrii familiei comunică verbal, în medie, numai 14 minute pe zi. Tatăl comunică verbal, în medie, cu fiecare copil, 42 de secunde pe zi. Iar pe de altă parte, TV în multe case este folosit, în medie, 7 ore pe zi. Cea mai cutezătoare imaginație n-ar îndrăzni să-și închipuie o familie în care se discută sau se studiază Biblia 7 ore pe zi.

Copiii învață de la orice lucru pe care îl văd. Nu învață atât de mult din ceea ce spun oamenii, ci din ceea ce văd că fac adulții. Pentru copii, toți oamenii pe care îi văd la televizor fac lucruri reale, ei nu pot distinge între fantezie și realitate, între un model acceptabil și unul greșit. Doar prin comunicare cu copiii putem să-i ajutăm să înțeleagă diferența dintre aceste lucruri. Atunci când copiii pun întrebări care necesită răspunsuri și părinții îi aduc la tăcere, pentru că sunt captivați de ecranul televizorului, există posibilitatea ca acele întrebări să nu mai poată fi auzite niciodată de părinți, iar frustrarea de care au parte copiii să-i determine să întrerupă comunicarea cu părinții lor.

Să privim la rezultate!

George Comstock, profesor la Columbia University, în urma cercetării sale, evaluând efectele televiziunii, a considerat că *opt schimbări majore sunt semnificative:*

1. *Somnul* – în loc să se odihnească bine, individul rămâne aproape continuu în starea de „vagă osteneală” (istovire).

2. *Întâlnirile sociale* – relațiile personale cu rudele și cu prietenii sunt reduse semnificativ, implicit cele din viața comunității și de la serviciu.

3. *Lectura* – cititul este foarte redus datorită televizorului; chiar și zările sunt

date la o parte, televizorul nu admite, nu tolerează nici un rival, ci vrea să domine total.

4. *Mișcarea fizică* – nu există nici o altă experiență în viață, care să te consume atât de mult, în timp ce îți cere așa de puțină activitate.

5. *Relațiile familiale* – timpul petrecut în fața televizorului este direct proporțional cu renunțarea implicării părinților în îndrumarea copiilor.

6. *Activitățile în aer liber* – nu numai că privitorii la TV pierd importante exerciții în natură, dar și aventurile lor în strălucirea soarelui și în aerul proaspăt sunt, de asemenea, reduse.

7. *Activitățile religioase* – în majoritatea studiilor făcute, se raportează că televizorul este cauza reducerii drastice a prezenței la serviciile religioase și la activitățile bisericii.

8. *Activitățile gospodărești* – ca rezultat al privitului la TV, se gătește mult mai puțin în familie și există o creștere a consumului de mâncăruri cu un ridicat conținut caloric, dar care au o valoare nutritivă slabă.

După *Nancy Larrick*, profesor la colegiu și scriitor, iată zece caracteristici ale copiilor care privesc la televizor mai multe ore pe zi:

1. Pot fi atenți doar pentru o durată foarte scurtă de timp.

2. Le merge mai bine, reușesc mai mult, în zgomot, în conflict și în confuzie.

3. Sunt foarte lumești în concepțiile și atitudinile lor.

4. Au puțin respect față de adulți (inclusiv părinți și profesori).

5. Privesc școala ca ceva neinteresant și constrângător (ca o pedeapsă).

6. Sunt plini de ostilitate sau teamă și înclinați să rezolve lucrurile prin violență.

7. Nu dorm suficient, iar lucrurile făcute de ei sunt de slabă calitate.

8. Înclinați împotriva valorilor relației interpersonale.

9. Nu doresc să coopereze cu adulții.

10. Sunt antidemocratici, predispuși la ostilitate, împotriva minorităților.

Copiii învață de la orice lucru pe care îl văd. Nu învață atât de mult din ceea ce spun oamenii, ci din ceea ce văd că fac adulții.

Teofil Brânzan,
pastor, Conferința Banat

Televiziunea a jucat rolul cel mai de seamă în aceste schimbări: tendința de a nu asculta, agresivitatea privită ca ceva natural, schimbarea sistemului de valori, incapacitatea de a distinge între bine și rău, permisivitatea sexuală, limbajul vulgar, obscen, creșterea analfabetismului, reducerea creativității, pierderea imaginației, letargia și altele.

Comparând aceste rezultate cu calitățile pe care fiecare copil trebuie să le dezvolte pentru a ajunge mai târziu, în viață, o persoană de succes, trebuie să ne decidem asupra uneia din alternativele posibile: a) a viziona *orice și oricând*; b) a nu viziona *nimic, niciodată*; c) a viziona *selectiv*.

Ce pot face părinții pentru a se asigura că ei și, în mod deosebit, copiii lor, chiar și atunci când sunt expuși influenței televizorului, unui film de exemplu, își dezvoltă valorile spirituale și morale corecte? Părinții sunt puși în situația dificilă de a hotărî unde să tragă linia. Oare ar trebui să nu le dăm voie deloc copiilor să se uite la filme și la televizor? Este aceasta o soluție realistă? Sau poate răspunsul este să ne lăsăm copiii să se uite la televizor, dar să-i ajutăm să discearnă care programe sunt potrivite și să punem o limită la numărul de ore în care privesc la televizor? Aceasta nu este o hotărâre ușoară!

Ca părinți, avem responsabilitatea să-i îndrumăm și să-i educăm pe copiii noștri astfel încât, atunci când vor fi mai mari, să aibă deprinderile necesare pentru a lua hotărâri bune. Este responsabilitatea noastră să le dăm copiilor idealuri înalte, care îi vor călăuzi, și apoi să le arătăm care sunt valorile noastre prin hotărârile pe care noi înșine le luăm.

Nu este realist să ne închipuim că ne putem ocroti copiii întru totul de la a vedea vreodată ceva violent sau ceea ce noi considerăm nepotrivit pentru ei. În calitate de părinți, este de datoria noastră să ne educăm copiii să devină sensibili la ceea ce e potrivit și ceea ce nu e potrivit. Astfel, ei vor putea să judece ce este bine și ce este rău. Este important să îi învățăm să aibă puterea interioară de a face alegeri diferite de cele ale prietenilor lor.

Putem realiza mult mai mult, pregătindu-ne copiii să gândească singuri și să înceapă să-și asume responsabilitatea pentru dezvoltarea lor interioară decât dacă am încerca să-i ținem la adăpost de influențele negative din lume. Iată câteva sugestii practice, pe care le putem folosi pentru a-i ajuta pe copii să-și aleagă ei înșiși programe și filme potrivite:

1. Urmăriți în familie câteva din programele la care copiii spun că se uită prietenii lor. Apoi, discutați despre acele programe. Au fost violente? Ce au învățat văzând programul? Cum s-au simțit după ce au urmărit programul? Ce fel de

„Chiar numai o singură trăsătură de caracter, o singură faptă sau dorință păcătoasă, la care țin cineva cu stăruință, slăbește și anihilează toată puterea Evangheliei asupra omului.”

Calea către Hristos, p.37

limbaj s-a folosit? Cum erau portretizate diferite personaje? Ar fi aceste personaje niște modele bune de urmat pentru societatea noastră?

Ca părinți ne vom împărtăși părerile despre program și vom scoate în evidență acțiunile prezentate, care sunt sau nu conforme cu valorile noastre, spunând lucruri precum: „Îmi place ce a făcut ea, pentru că a fost bună și atentă cu ceilalți”. Sau: „Nu îmi place ce a făcut el, pentru că nu a fost bine intenționat”. Sau: „Nici nu-mi vine să cred ce obraznic a fost cu părinții lui”. Apoi, puneți întrebări: Ce părere ai despre un astfel

de comportament? Ce ar fi trebuit să spună sau să facă personajul?

Urmărind și alte genuri de programe și având aceleași discuții, copiii vor începe să decidă pe cont propriu care programe merită să fie vizionate și care sunt doar pierdere de timp.

2. Jucați roluri cu copiii voștri, punându-i în situații din viața de zi cu zi și întrebându-i cum ar răspunde. De exemplu, o petrecere a clasei unde prietenii lor îi cheamă să bea alcool. Ce ar face ei? Ce ar spune? Jucați rolul prietenilor, iar ei trebuie să răspundă. Discutați diferite moduri în care ei ar putea face față unei astfel de situații. Un alt exemplu, la o petrecere de seară, prietenul lor vrea să vadă un film pornografic la TV. „Ce faci atunci? Ce spui?”. Acestea sunt situații reale și copiii noștri trebuie să fie pregătiți să facă față acestor probleme. Dacă doar le spunem „nu e voie!”, ei nu vor învăța cum să facă față situației. *(Toate aceste discuții trebuie să aibă loc în perioada în care ei sunt încă deschiși să asculte și să fie influențați de părinți).*

3. Limitați timpul de vizionare, păstrându-l pentru sfârșitul săptămânii. În felul acesta, televizorul nu se va interfera cu temele, cititul și exersarea la pian. Faptul de a avea o limită îl încurajează pe copil să învețe cum să aleagă cu atenție programele pe care le urmărește.

4. Încurajați-i pe copii să urmărească canalele de televiziune, care sunt mai educative și mai puțin violente. Există canale TV, care nu prezintă violența de dragul distracției, iar o bună parte din aceste programe au o natură educativă. (Aveți grijă atunci când presupuneți că programele de desene animate sunt întotdeauna inocente doar pentru faptul că sunt *desene animate*. Uitați-vă mai întâi împreună cu copilul la câteva desene, ca să vedeți dacă acestea promovează valorile pe care vreți să le însușească sau nu copilul dumneavoastră.)

5. Ca părinți, trebuie să alegem programe potrivite pentru noi. Când televizorul prezintă violență sau scene imorale și cele mai rele lucruri din societate, părintele trebuie să spună: „Nu-mi plac lucrurile acestea, privindu-le voi avea o mulțime de

sentimente negative și gânduri rele. Vă deranjează dacă ne uităm la altceva?”. Acest lucru le amintește copiilor că și noi, ca părinți, trebuie să facem față unor genuri asemănătoare de decizii, prin aceea că trebuie să fim preocupați de dezvoltarea calităților noastre spirituale, interioare, de-a lungul întregii vieții.

Ce putem face pentru a nu ne pierde pe noi înșine și pe copiii noștri? Pentru a nu pierde prezentul și viitorul veșnic? Trebuie să procedăm hotărât și imediat. De fiecare dată, amânarea dă prilej diavolului să slăbească hotărârea. Indiferent care ar fi opțiunea noastră, iată câteva întrebări care ne vor ajuta să luăm decizia potrivită: Există învățături bune la TV, care să nu se găsească în Biblie sau în Spiritul Profetic? L-am putea invita pe Isus la un „film moral” sau la o „emisiune bună”? Ceea ce vizionați este spre slava lui Dumnezeu? Îl va onora? Puteți să o faceți în Numele Lui? Puteți să-I mulțumiți pentru aceasta? V-ar plăcea să faceți același lucru când va veni Isus? I-am putea spune că în acest fel îi pregătim pe copiii noștri pentru marea criză care le stă în față? Este chemarea televizorului mai puternică și mai plăcută decât chemarea lui Dumnezeu?

Un sfat inspirat, care poate constitui o decizie pentru noi, este: „Spune decis: Nu voi cheltui minute importante citind ceea ce nu-mi este de nici un folos, ci mă împiedic doar să fiu în serviciul altora. Îmi voi devota timpul și gândurile ca să devin în stare să-L servesc pe Dumnezeu. Îmi voi închide ochii la lucrurile frivole și păcătoase. Urechile mele sunt ale Domnului și nu vor asculta raționamentele subtile ale vrăjmașului. Vocea mea nu se va supune unei voințe care nu se află sub influența Duhului lui Dumnezeu. Trupul meu este templul Duhului Sfânt și toate puterile ființei mele vor fi consacrate unor preocupări de valoare”. (E. G. White, Solii pentru tineret, p. 208).

În concluzie:

Prin televiziune, lumea este redusă la spectacol pentru a-ți da iluzia că o stăpânești. Iar ideologia spectacolului îți conferă o superioritate de privitor asupra lumii și un sentiment de

atotputernicie. Însă atunci când conștiința este deturnată de la realitate, nu mai poate opune rezistență critică mesajelor pe care le primește, iar, la nivelul inconștientului, se poate realiza un transfer de norme între real și ideal, valorile majore și substanțiale fiind înlocuite cu cele conjuncturale și artificiale. În felul acesta, ajungem în situația de a judeca după imagini și a alege cu simțurile.

Televiziunea este un spectacol anesteziant, care, la un moment dat, poate deveni toxic, indiferent de conținutul programelor. Ea poate genera, în anumite circumstanțe, forme grave de dependență. De aceea, trebuie să ne educăm în sensul reducerii și selecției programelor oferite. Este bine să știm că, la nivel inconștient, imaginea de televiziune are tendința de a ne forma psihic în ritmul video-clipurilor, adică grăbiți, superficiali și extrem de receptivi la sugestii.

Este evidentă creșterea numărului de filme în care agresivitatea, sexualitatea, monștruoșitatea, fantezmele de tot felul, sunt impuse în mod abuziv. Orice aberație este justificată, pentru că este umană, orice act devine public, pentru că este normal, iar vizualizarea lor produce un șoc psihologic, cu consecințe de multe ori imprezvizibile și întârziate asupra telespectatorilor. Imaginile se sedimentează în straturile cele mai profunde ale ființei noastre, generând diverse tulburări psihologice și neurofiziologice.

Creatorii de publicitate ne asediază în fiecare zi, exercitându-și dominația asupra libertății noastre individuale printr-un sistem complex de strategii publicitare (condiționare, frustrare, erotizare). Se exploatează la maximum dorințele și impulsurile inconștiente, se creează în mod artificial necesități, iar momentele de slăbiciune critică sunt foarte bine studiate. De fapt, este vorba de o temeinică cunoaștere biologică, psihologică și sociologică, iar toate acestea pentru a ne forma pentru consum.

Pe tărâm spiritual, televiziunea este sursa majoră a decăderii morale și religioase, distrugând în mod sistematic credința în valorile

creștinismului autentic. Drumul cel mai sigur spre pierzare este cel treptat. Prin alterarea valorilor morale și prin sugestii directe și indirecte, suntem îndreptați spre panta lină, pe covorul moale al dorințelor imorale; și, fără a face întorsături bruște, fără pietre kilometrice, fără semne de circulație, dar cu o consecvență uimitoare, televiziunea ne conduce de la puritate la pornografie, de la dragoste la ură, de la speranță la deznădejde, de la lumină la întuneric și de la folosirea unui limbaj creștin la unul trivial.

În ce privește relațiile familiale, putem afirma că televizorul generează cele mai numeroase și grave probleme distrugând unitatea familială. Copiii care au întrebări ce necesită răspunsuri și pe care niciodată nu le vor mai pune, sunt aduși la tăcere de părinții captivați de ecranul televizorului. În căminele dominate de televizor, nu există lecturi în comun, nu se studiază despre Dumnezeu și dezvoltarea obiceiurilor bune este împiedicată. Răpind cantități enorme de timp, încurajând violența și tendințele criminale, umplându-ne cu banalități, televizorul reușește să ne facă să nu cugetăm la lucrurile înalte și sfinte, iar responsabilitățile familiale sunt neglijate. Comunicarea, atât de necesară în familie, este redusă la minimum, aproape inexistentă, datorită celui mai energic povestitor nelipsit din majoritatea caselor noastre, iar senzualitatea și imoralitatea, promovate de acesta, conduc nenumărate familii în pragul divorțului, aducând suferințe fizice și sufletești, incalculabile.

Bibliografie:

Joe L. Wheeler, „Remote Controlled-How TV Affects You and Your Family”.

Jean-Jacques Henriot, „L'enfant, l'image et les media”.

Wolfgang Zoller, „Când imaginea suprimă cuvântul”.

Diana Schafer, „Protejarea copiilor noștri de violența de la televizor”.

Mihaela Sterian, „Televizorul, o obsesie cotidiană”.

Bătălia pentru Sanctuar (v)

În articolele anterioare, ale acestei serii, au fost discutate: realitatea și identitatea Sanctuarului ceresc; aspecte ale slujbei de ispășire (zilnice și anuale) care se făcea în sanctuarul „umbrei”; tipologia judiciară a Zilei Ispășirii; succesiunea fazelor Judecării; necesitatea unui proces juridic înainte de executarea sentinței divine; necesitatea judecării sfinților înainte de revenirea lui Iisus; armonia dintre Judecata de cercetare și siguranța mântuirii... În acest număr, vă propunem pentru studiu unele observații și analize mai puțin obișnuite, dar strict necesare celor care studiază Cuvântul.

Noi, adventiștii, credem că, de la anul 1844, a început dreapta „Judecată de cercetare”. Dar tot de atunci, cu sau fără cercetare, lumea a început o judecată nedreaptă a acestei doctrine, iar Daniel ne arată că și acest tip de „judecată”, de „cernere”, a fost prevăzut:

„El a zis: ‘Du-te, Daniele, fiindcă aceste cuvinte vor rămâne ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți, lămurii în foc; **cei răi vor face răul și nici unul din cei răi nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege**’” (Dan 12,9, cf. Dan 8,26 și 12,4).

Nu este de mirare că mintea celor răi refuză imaginea Judecării divine. Dar, adesea, chiar și credincioșii sinceri au probleme cu înțelegerea acestei doctrine. Mulți nu sunt atât de sinceri cum par, ci sunt niște ipocriți care urăsc Legea lui Dumnezeu. Alții se poticnesc de caracterul inedit, adventist-distinctiv (și nu chiar simplu), al acestei teologii. Este de datoria noastră să ne concentrăm atenția asupra acestora din urmă. Dificultățile pe care le întâlnim în acest domeniu sunt de naturi diferite: 1. Dificultăți datorate traducerii textelor biblice; 2. Dificultăți gramaticale în textul ebraic al lui Daniel; 3. Dificultăți datorate unor false supoziții hermeneutice;

4. Dificultăți datorate greșitei înțelegeri a teologiei inspirației și autorității Scripturii, implicând și relația dintre Biblie și alte autorități (Spiritul Profetic, tradiția interpretării, teologia). Vom începe cu primul set de dificultăți.

Traduceri și traduceri

Datorită unui exces de zel pentru apărarea Scripturii și a unui reflex psihologic de apărare, este foarte neplăcut să recunoaștem că textul biblic pe care-l folosim nu este nici el perfect, că are probleme. Dacă, din punct de vedere spiritual al mesajului divin, orice traducere biblică este Cuvântul lui Dumnezeu, este adevărat că, în ce privește litera, orice traducere chiar și cele mai bune, este imperfectă. Ca unul care studiez textele originale de mai bine de 20 de ani, comparând, totodată, diverse traduceri biblice, pot spune că traduceri reprezintă, adesea, o aproximare, din punct de vedere al limbajului, și că ele sunt, în mod inevitabil, influențate de nivelul de pregătire al traducătorilor și chiar de teologia lor. Ebraica se învață cel mai puțin în facultățile de teologie (1 an). Doar în unele facultăți de filologie se studiază mai mulți ani, iar la traducerea Bibliei, filologii, în calitate de laici nu au căutare. Uneori, traducerea unui verset iese penibil de literală și neclară, fiindcă textul a fost tradus înainte de a fi înțeles. Alteori, deși traducerea este mai dinamică și mai frumoasă, trădează idei subiective, din același motiv: din cauza limitelor noastre, suntem siliți să traducem înainte de a înțelege.... În special când este vorba de Daniel 8 și 9, dificultățile textului ebraic se tocesc în fața îndrăzelii traducătorilor de a „traduce” ghicind adevărul istoric din spatele textului profetic.

Singurele soluții, pentru ca un cercetător obișnuit al Bibliei să evite erorile de traducere, sunt: 1. Învățarea temeinică a

Florin Lăiu,
profesor la Institutul
Teologic Adventist

limbilor biblice (soluția ideală, dar utopică din perspectiva maselor de credincioși; 2. Compararea traducerilor cât mai diferite și studiul comentariilor respectabile, care analizează diferitele variante; 3. Informarea credincioșilor cu ocazia studiul biblic în cadrul bisericii. Astfel, biserica întreagă poate beneficia de darul pe care Dumnezeu l-a dat unora, ca și în privința celorlalte daruri. Încrederea are, desigur, riscurile ei, dar să nu uităm pe credincioșii analfabeți sau lipsiți de Scriptură din primul veac și, până nu de mult, care ascultau Evanghelia doar citită în biserică, și care au primit credința „prin *auzirea Cuvântului*”...

Ne vom referi doar la cele mai importante erori de traducere din Daniel 8-9, după versiunea Cornilescu. Expresia „din oștire și din stele” (8,10) trebuie tradusă „din oștirea aceasta, adică din stele”. „În câtă vreme...?” (8,13) trebuie tradus cu „până când...?” (iar fraza are o singură interogație!). „Va fi curățit” (8,14) trebuie tradus, în realitate, cu „va fi răzbunat / i se va face dreptate”. „Și nimeni nu știa” (8,27) trebuie tradus cu „și n-o puteam înțelege”. „Șaptezeci de săptămâni...hotărâte” (9,24) este, în mod sigur, „o perioadă de 70 săptămâni... tăiată / decupată”. „Până la ungerea Sfântului Sfinților” (9,24) trebuie tradus cu „până la ungerea (inaugurarea) unui Preasfânt Sanctuar”. „Vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șasezeci și două de săptămâni...” (9,25), trebuia tradus „vor trece 7 săptămâni și 62 săptămâni”. „Piețele și gropile vor fi zidite din nou” (9,25) trebuie tradus: „piețele cetăților, unde se iau hotărâri judecătorești, vor fi refăcute”. „Va face un legământ trainic cu mulți” (9,27) trebuie tradus: „va întări un legământ pentru mulți”. Iar cel „pustiit” de la sfârșitul v. 27, ar putea fi, mai degrabă, „pustiitorul”.

Acestea sunt doar unele probleme lingvistice din Daniel 8-9. În câteva locuri, sunt unele mai dificile, datorate ambiguității sau stării corupte a textului ebraic actual. Chiar vechile traduceri, în greacă (Septuaginta, sec. III î.e.n.) sau în latină (Vulgata, sec. V e.n.), reflectă

atât alterarea unor manuscrise ebraice utilizate în epoca elenistică, cât și dispoziția de a traduce interpretativ, în armonie cu aplicarea excesivă a acestor profeții la evenimentele de sub Antiochos Epiphanes și Iuda Macabeul. Traducerea termenului *nitsdaq* în Septuaginta (*katharidzo* = curățit), și apoi în Vulgata, se explică mai ușor prin această tendință, deoarece în 1 Macabei ni se spune, textual: „să mergem **să curățim Sanctuarul** și să-l inaugurăm” (4,36), „Iuda.... până când el avea **să curățească Sanctuarul**” (4,41), „**a curățit Sanctuarul**, a îndepărtat toate pietrele întinate” (4,43). Expresia se repetă și în 2 Macabei: „ne-a adunat la **Sanctuar....și l-a curățit**” (2,18), „**curățirea mărețului Sanctuar** și inaugurarea altarului”, (2,19) e. a.

Probleme și soluții hermeneutice

Am afirmat mai sus că una din probleme constă în diferitele principii de interpretare, folosite de comentatori. Există principii care trebuie lămurite, indiferent de ce parte s-ar situa cineva. Discutând direct pe caz, putem sugera o exegeză mai riguroasă a textului profetic din Daniel 8-9.

Originea cornului din Daniel 8

Acesta este un exemplu de interpretare forțată. Cornul roman nu a ieșit din unul din cele patru coarne elenistice, iar soluții ca: ieșirea lui „din unul din [cele patru vânturi]” sau prin cucerirea cornului macedonean, oricât de inteligente, nu sunt satisfăcătoare. Originea acestui corn, precum și o parte din faptele atribuite lui se potrivesc bine lui Antiochos Epiphanes (215-163 î.e.n.). Dar soluția Epiphanes nu este complet satisfăcătoare, dacă ne referim la identitatea cornului, deoarece profeția repetă că împlinirea ei se extinde **până la vremea sfârșitului**, „multe zile” după Epiphanes. De aceea, încă din antichitate, evreii și creștinii au aplicat această profeție atât la Epiphanes (ca tip al lui Antichrist),

cât și la Roma și la Antichristul care avea să vină după aceea. Interpretarea aceasta dublă, oricât de incomodă ar fi la prima vedere, este singura care se aplică în același fel și la Daniel 11,21-45, unde v. 21-34 sunt aplicabile la isprăvile persecutorului Epiphanes, iar v. 35-45, deși ar părea să continue faptele lui Antioh (după logica gramaticală), totuși, nu s-au împlinit cu el, ci sunt aplicabile la timpul sfârșitului (cf. v. 40).

Sensul celor „2300 seri și dimineți”

În diverse traduceri biblice sau comentarii neadventiste, Daniel 8,14 este un exemplu de interpretare forțată. Unele traduceri biblice moderne redau „2300 de jertfe de dimineață și de seară” (în total 1150 zile = c. 3 ani și 2 luni), ignorând faptul că niciodată ebraica nu folosește în acest sens termenii din text. Majoritatea interpreților aplică cele 2300 de zile ca timp literal al persecuțiilor de sub Antiochos Epiphanes (2300 de zile = c. 6 ani și 5 luni), dar perioada nu se potrivește deloc, nici înțeleasă ca fiind de 6 ani, nici ca 3 ani. Datele exacte ale persecuției indică **exact** 3 ani, între 25 Kislew (Dec.) 168 î.e.n. și 25 Kislew 165 î.e.n.¹

Cele 2300 de „seri și dimineți” nu pot indica timpul persecuției lui Epiphanes, deoarece în v. 19 sunt numite „vremea hotărâtă a sfârșitului”. Prin urmare, perioada se extinde până în timpul sfârșitului. De aceea și întrebarea din v. 13 are sens: „**Până când** va dura înlocuirea jertfei continue cu *fărădelegea pustiitorului*, și vor tot fi călcate în picioare poporul lui Dumnezeu și Sanctuarul?” Întrebarea nu este „**cât timp**” va dura persecuția cornului ceea ce ne-ar sili să calculăm acest timp începând cu persecuția lui Epiphanes !, ci „**până când**” (cf. Dan 12,6) vor dura asemenea lucruri, care, după Daniel 11,35 **sunt repetabile până la sfârșit**. Logica acestei întrebări ebraice (*ad matay* ?) vizează în mod exclusiv punctul terminus², momentul speranței, fără nici o ancorare cronologică în faptele

cornului nelegiuit. Daniel a notat că perioada se extinde **până la vremea sfârșitului**, dar nimic nu sugerează care ar trebui să fie începutul ei. Ar putea fi momentul vorbirii, ar putea fi momentul începutului persecuției, cine știe? În Daniel 8, nu avem nici o cheie și nu trebuie să ne mirăm că Daniel n-a înțeles. Abia în capitoul 9 ni se indică un început implicit al acestei perioade.

Sensul „curățirilor” Sanctuarului din Daniel 8,14

Este preferabilă traducerea „Sanctuarul va fi răzbunat / aflat drept / i se va face dreptate”. Acel *nitsdaq* (răzbunat/„curățit”) nu este termenul obișnuit (*tahér*), folosit în Leviticul 16, cu referire la ritualul Zilei Ispășirii sau la alte ritualuri. Dar adevărata problemă nu este ce sens precis ar trebui să dăm acestui termen ebraic în dicționar, ci rolul lui în context. Întrebarea din v. 13 era, „până când vor dura” abuzurile aceluia corn luciferic. Indiferent dacă optăm pentru „curățirea” sau pentru „răzbunarea” acestui Sanctuar, în contextul indicat, Sanctuarul este: a) răzbunat de nedreptățile pe care cornul i le-a făcut sau: b) curățit de abominațiile idolești, pe care cornul le-a instituit în locul jertfei continue. Din acest punct de vedere, interpretul nu are libertatea de a sări direct la Leviticul 16, în contextul larg al canonului, înainte de a stabili sensul acestei răzbunări/„curățiri” în contextul apropiat, în interiorul viziunii relatate, în ciuda faptului că unele imagini din viziune par să evoce Ziua Ispășirii (berbec, țap, Sanctuar, patru coarne, judecată / curățire).

Din punct de vedere contextual, dacă alegem traducerea „curățit”, atunci curățirea din Daniel 8,14 este ilustrată mai bine în 2 Cron. 29,15-18, 34,8 unde aflăm că sanctuarul a fost adesea curățit de profanările idolatre (ca și în istoria Macabeilor), deoarece israeliții instalaseră în el „urâciunile” lor idolești (Ier 7,30; Ez. 5,11).

Există însă și o cale mai legitimă de a ajunge la Leviticul 16, pornind de la Daniel 8,14. Este foarte important de recunoscut că atât viziunea din

Daniel 8, cât și ritualul din Leviticul 16 au aplicații finale (escatologice), nu doar primare. Iar două mesaje biblice, care se referă la un act de **judecată** în timpul sfârșitului pot și trebuie să fie conectate hermeneutic, chiar dacă nu există termeni comuni sau un alt indiciu contextual, care să justifice această legătură. Nu este nimic forțat în această relație. Ea se întemeiază pe considerente teologice fundamentale, pornind de la principiile inspirației și unității întregii Scripturi. Ca să ilustrăm, între Isaia 4,2-6 și Matei 25 nu există nici o legătură directă, nici citare, evocare,

Un lucru este însă clar, că în timpurile vechiului legământ era cunoscută existența adevăratului Sanctuar al lui Dumnezeu din cer, iar sanctuarul pământesc era văzut ca o proiecție terestră a celui ceresc.

ecou etc. Dar există o puternică legătură tematică. Ambele pasaje descriu scenarii poetice sau alegorice ale timpului sfârșitului. Chiar dacă una este o profeție condiționată pentru Ierusalimul lui Isaia, iar în Matei 25 avem parabole ale împărăției, ilustrând condițiile intrării în bucuria Marelui / Stăpânului la întoarcerea Lui, ele sunt strâns legate tematic și au aceeași aplicație escatologică. Nici un exeget sau predicator nu greșește, dacă le pune în legătură, după ce și-a luat

precauțiile cerute de acest salt.

Pentru Daniel 8,14 însă, mai aproape decât Leviticul 16 este scena Judecării din Daniel 7. Aceste două capitole sunt strâns legate între ele și paralele, ca de altfel toate profețiile lui Daniel. După cum leopardul cu patru capete din Daniel 7 corespunde țapului greco-macedonean cu patru coarne din capitoul 8, tot așa „răzbunarea Sanctuarului” din Daniel 8 este o altă imagine a Judecării din Daniel 7. Iar Judecata din Daniel 7 are loc **după** perioada specială de dominație a cornului Antichrist (3 vremi și jumătate = 1260 zile – ani încheiați în 1798), dar **înainte** de momentul în care Christos și sfinții primesc Împărăția universală: Judecata începe într-un timp istoric, când cornul încă acționează (7,9-11.21.25-26).

Identitatea Sanctuarului din Daniel 8

În viziunea simbolică dată profetului, Sanctuarul apare în cer, după cum și Comandantul oștirii, cu jertfa Lui continuă, este văzut în cer. Dar și oștirea cerului (poporul lui Dumnezeu) este o imagine cerească, precum și micul corn, care ajunge până la Dumnezeu... Este de asemenea nespecificat locul Judecării în Daniel 7. Profetul lasă impresia că a văzut scena aceasta pe pământ, dar apoi vine Unul „pe norii Cerului” înaintea Marelui Judecător, pentru ca aceia care s-au pripiț cu concluziile să fie dezamăgiți. Un lucru este însă clar, că în timpurile vechiului legământ era cunoscută existența adevăratului Sanctuar al lui Dumnezeu din cer, iar sanctuarul pământesc era văzut ca o **proiecție terestră** a celui ceresc³. Dacă cei mai rezonabili dintre oponenții noștri sunt de acord cu o aplicație dublă a cornului mic, ne întrebăm de ce n-ar accepta și dublura cerească a templului, în special când profeția se extinde „până la vremea sfârșitului”, iar două cărți ale Noului Testament (Evrei, Apocalipsa) conțin informații bogate pe tema aceasta. Profanarea templului de la Ierusalim, în era iudaică, sau profanarea bisericii de pe pământ, în

era creștină, au fost, în același timp, atacuri împotriva Tronului, a locuinței cerești a lui Dumnezeu.

Cortul/Templul era considerat locul tronului lui Dumnezeu. De aceea, orice atingere adusă sanctuarului era un atentat împotriva Tronului Divin. Și indiferent despre care sanctuar am vorbi, rezultatul este același: răzbunarea Sanctuarului este Judecata divină. Aici însă este vorba de judecata finală, deoarece suntem avertizați că profanarea și călcarea în picioare a Sanctuarului și a ostirii lui va dura până la **timpul hotărât al sfârșitului** (Dan 8,13.17.19.26). În Daniel 9,24.26-27 se vorbește despre „ungerea inaugurală a unui sanctuar preasfânt” la sfârșitul celor 70 de săptămâni, în era creștină, precum și de încetarea sistemului jertfelor și abandonarea sanctuarului pământesc, ceea ce coincide cu teologia Epistolei către Evrei și a Apocalipsei, unde se subliniază existența Sanctuarului Noului Legământ în cer, realitate prefigurată de „umbra” de la Ierusalim. În era creștină, Dumnezeu nu a avut alt sanctuar, afară de cazul că ne referim la biserica Sa, așa cum pare să spună Pavel când se referă la profețiile din Daniel 7; 8; 11 (2 Tes 2,4, cf. 2 Cor 6,16, Ef. 2,21-22).

Obiectul Judecății din Daniel 7 și 8

Când vorbim despre Judecata din Daniel 7 și 8, ne referim de obicei, în mod exclusiv, la poporul lui Dumnezeu, fie că folosim limbajul ceremonial al Leviticului 16 (curățirea Sanctuarului de păcatele mărturisite, care s-au acumulat simbolic asupra lui), fie că alegem limbajul Judecății din Daniel 7, cu deschiderea dosarelor și a Cărții mântuirii din Daniel 12,1. Este însă greu de susținut cu Biblia că **singurul** obiect al acestei judecăți este poporul lui Dumnezeu. În Daniel 7, cornul Antichrist persecută pe sfinți, este arrogant și blasfemator și încearcă schimbarea Legii divine. Apoi, se deschide solemn tribunalul divin, în urma căruia Cornul și Fiara sunt aruncate în foc¹. Logica cere să vedem aici, chiar în prim plan, pe vrăjmașii

lui Dumnezeu și ai poporului Lui ca obiect al Judecății. În Daniel 8, Cornul nelegiuit calcă în picioare Sanctuarul și poporul lui Dumnezeu, instalându-și cultul idolatru în locul Adevăratei Jertfe. Până când? Până când Sanctuarul este răzbunat/curățit, după cele 2300 de zile. Și în acest caz, obiectul principal al Judecății este Cornul, pentru faptele căruia Sanctuarul trebuie răzbunat (sau curățit).

O serie de teologi, în special evanghelici, accentuează logica de mai sus, nevoind să vadă aici, la Judecată, decât pe vrăjmașii Domnului. Noi, pe de altă parte, luăm poziția opusă: Judecata privește în mod exclusiv pe poporul lui Dumnezeu. Am arătat însă, în articolele anterioare, că Judecata divină implică, de regulă, ambele categorii. Cei răi sunt scoși în evidență ca vinovați care își primesc pedeapsa în urma judecății, iar sfinții sunt declarați nevinovați, și li se face dreptate, primind Împărăția împreună cu Christos. Sanctuarul, locul tronului lui Dumnezeu este astfel răzbunat, îndreptățit, fiindcă cei nedrepti sunt pedepsiți, iar dreptii sunt răsplătiți.

Extrema „evangelică” susține că, în ambele capitole din Daniel, sunt judecați numai cei răi, că nu se vorbește despre o judecată a dreptilor, și că Dumnezeu nici nu are nevoie să-i cerceteze pe drepti, fiindcă îi cunoaște. Dar logica aceasta este strâmtă și lipsită de spirit. Știm că Dumnezeu nu are nevoie de Judecată pentru Sine Însuși, ci pentru edificarea creaturilor inteligente. În Daniel 7, avem cărțile (dosarele) deschise pentru cercetare. Dacă sfinții sunt scutiți de cercetarea dosarelor, pe motiv că Dumnezeu îi cunoaște, se poate spune, oare, că pe cei răi nu-i cunoaște, decât din dosare?

O altă obiecție la capitolul acesta este de ordin hermeneutic. Se crede îndeobște că numai declarațiile **explicite** ale Scripturii pot fi luate ca temei doctrinal. Dar Iisus, ca interpret biblic, și sfinții apostoli au fost de altă părere. Când a trebuit să convingă pe saducheii de speranța învierii, și fiindcă saducheii nu credeau decât în Legea lui Moise (unde **nu există nici o**

afirmație explicită în favoarea învierii), Domnul a recurs la un text clasic, care **nu vorbește în mod direct și explicit despre înviere** ; dar Iisus l-a folosit cu succes, găsind în el o referire **implicită** ². În Apocalipsa 11,19, Ioan vede chivotul lui Dumnezeu în cer. Nu ni se spune nimic explicit despre porunca Sabatului sau despre interdicția de a dori femeia altuia. Dar **toate** Cele Zece Porunci sunt aici vizate în mod **implicit** , și **fiecare** dintre ele. Altminteri, imaginea chivotului n-ar avea nici un sens (– o ladă care să conserve mana ?!). Dacă saducheii au acceptat deducția lui Iisus, este trist că mulți teologi creștini nu au ajuns încă la această decentă hermeneutică a saducheilor.

Putem face multe asemenea observații și exerciții hermeneutice, analizând interpretările autorilor inspirați, pentru a înțelege principiile de interpretare, pe care le foloseau, sau conștientizând principiile pe care le folosim în propriile noastre interpretări. Dorim să accentuăm că mesajele implicite ale textului biblic au aceeași autoritate ca și cele explicite. Primele sunt simplă citire, celelalte impun deducții logice și sunt la fel de clare pentru cei care au învățat să citească folosind și mintea, nu numai ochii. Dacă Biblia învață că și sfinții vor fi judecați (și nu există alt timp posibil, decât înainte de venirea lui Iisus, întrucât, la venirea Sa, ei vor fi răsplătiți), în scena Judecății de Cercetare din Daniel 7-8, judecarea sfinților este indicată în mod **implicit** . Însă cu argumentația în favoarea datei 1844 rămânem datori pentru următoarea ocazie.

¹ Cf. 1 Mac, 1,54; 4,52.59; 2 Mac. 10,5.

² Întrebarea „cât timp?” poate fi reprezentată grafic printr-un segment, iar întrebarea „până când?” poate fi reprezentată printr-o săgeată punctată, îndreptată spre un punct.

³ Ex. 15,17; Ps. 18,6.9; Ps. 33,14; 68,34-35; 96,5-6; 150,1; 2 Cr. 6,21; Ier. 17,12; 25,30; Zah. 2,13/17; Ps. 15,1.

⁴ Cf. Dan. 7,11; Ap. 19,20.

⁵ Mc. 12,26-27; cf. Ex. 3,6.

Predicarea integrală

*„Când va veni
Mângâietorul,
Duhul
adevărului, are
să vă
călăuzească în
tot adevărul...”
(Ioan 16,13)*

Ion Buciuman,
secretarul Asociației
Pastorale, Uniunea
Română

Făgăduința divină pentru aceste timpuri nou-testamentale avansate, peste care Duhul adevărului este de așteptat să stăpânească, este cunoașterea integrală a adevărului. Din nefericire, natura păcătoasă, în care ne mai aflăm încă, face nedesăvârșită această experiență a cunoașterii. Cu toate acestea, proorocia din Daniel 12,4 arată că nivelul cunoștințelor de tot felul se află în permanență creștere. Cuvântul profetic face referire în special la cunoașterea adevărului biblic. În acest context, predicarea trebuie să țină pasul cu ritmul de creștere a cunoștințelor.

Dacă avem curajul să recunoaștem, predicarea este o experiență în care suntem prea dependenți de propriile noastre gusturi, tendințe, afinități și căutări. Propria noastră personalitate, cu tot ce ține de aceasta, determină prea adesea conținutul și forma soliei pe care o prezentăm de la amvon. În timp ce acest lucru este normal și necesar, oferind bisericii și lumii o varietate de stiluri, pe măsura multitudinii preferințelor ascultătorilor, responsabilitatea față de integralitatea adevărului ne obligă să ne revizuim din când în când subiectele alese pentru predicare, dacă nu cumva și modul de abordare și de expunere a acestora.

Aceste rânduri se doresc a fi o chemare și o provocare, adresate întregului corp al slujbașilor bisericii, de a permite mai mult Duhului Sfânt să săvârșască în noi și cu noi actul vestirii Evangheliei. Vom recunoaște astfel marea noastră dependență de Dumnezeu atât în alegerea, cât și în transmiterea mesajului public. Oricât de mare și reușită ar fi experiența noastră la amvon, noi trebuie să devenim din ce în ce mai dependenți de călăuzirea Duhului, atunci când se pune problema împlinirii chemării noastre divine.

Ca beneficiari și mandatar ai moștenirii noastre protestante, suntem datori să primim adevărul Biblic din perspectiva larg cuprinzătoare a Planului de Mântuire. În acest concept se integrează orice temă aleasă, într-un sistem unitar, coerent, logic și

exhaustiv. Pe această cale, se elimină riscul tratării disproporționate a marilor teme biblice.

Pentru că această preocupare a făcut obiectul cercetării și expunerii multor slujitori ai amvonului, vom folosi aici experiența deja recunoscută în domeniu și vom face referire la propunerea lui Steven P. Vitano: pastor, misionar, profesor și scriitor, care și-a dovedit eficiența prin sutele de suflete conduse la mântuire. El ne sugerează o subîmpărțire a Planului de Mântuire în patru teme majore: Împăcarea, Renașterea, Proslăvirea și Refacerea finală. Vom face și noi referire la cartea sa: *Preaching The Four Faces of Salvation*, publicată de Asociația Pastorală a Conferinței Generale în anul 2000, la editura: Pacific Press Publishing Association. Vom urmări acești patru pași fundamentali, de refacere și de vindecare, în procesul mântuirii veșnice.

Solla centrală a împăcării prin jertfa supremă a Fiului lui Dumnezeu

Atunci când afirmăm că predicarea noastră trebuie să fie hristocentrică, ne referim la faptul că adevărul în jurul căruia se ordonează celelalte teme este Isus Hristos și El răstignit, înviat și gata să vină a doua oară. Pot fi distinse trei mari capitole, care cuprind această temă: Căderea omului, Împăcarea și Îndreptățirea. Fiecare dintre ele conține o listă minimă de afirmații esențiale.

Căderea omului presupune:

1. Dumnezeu este Creator unic.
2. Omul reprezintă capodopera creațiunii.
3. El a fost dotat cu libertate și responsabilitate personală.
4. Alegerea sa s-a dovedit dezastruoasă.
5. Căderea a afectat întreaga creațiune.
6. Pământul a devenit teritoriul de manifestare a răului.
7. Relația omului cu Dumnezeu a fost grav afectată.

8. Inițiativa refacerii legăturii și procurarea mijloacelor aparțin lui Dumnezeu.

9. Harul divin este singura speranță a păcătosului.

10. Numai viața Fiului lui Dumnezeu putea să plătească prețul mântuirii.

Împăcarea este lucrarea divină prin care:

1. Tatăl oferă cea mai mare valoare din univers, viața Fiului Său.

2. Fiul Își dă viața de bunăvoie, ca semn al iubirii Sale supreme.

3. Duhul Sfânt asistă întruparea și lucrarea Fiului.

4. Fiul Se întrupează, preluând natura umană și păstrând pe cea divină.

5. În locul omului și în folosul lui, a suportat consecințele călcării Legii.

6. Infailibilitatea Legii este apărută în timp ce călcătorul ei are o șansă.

7. Viața zilnică a Mântuitorului demonstrează posibilitatea ascultării.

8. Dependența de Tatăl este singura cale de reușită.

9. Meritele Fiului sunt singura speranță și ele sunt transferabile.

10. Credința este singurul mod de transfer al meritelor mântuitoare.

Îndreptățirea prin credință este necesară și posibilă, deoarece:

1. Toți oamenii au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.

2. Credința ne apropie de Dumnezeu și ne conduce la El.

3. Credința acceptă ceea ce mintea nu poate pătrunde.

4. Ascultarea de cerințele divine devine reală prin credință.

5. Nemărginita bogăție a harului este efectivă prin credință.

6. Trecutul este iertat ca și când n-ar fi fost.

7. Prezentul este sfințit prin lucrarea Duhului.

8. Renașterea spirituală progresează și omul cel nou crește.

9. Viața personală devine o mărturie a lucrării divine.

10. Sensul și bucuria vieții sunt pătrunse de slava lui Dumnezeu.

Transformarea vieții este perspectiva plină de speranță

Când femeile duse la mormânt în cea dintâi zi a săptămânii au constatat că Isus este viu, o nouă perspectivă a

fost deschisă înaintea neamului omenesc.

Moartea trebuia să cedeze în fața argumentului suprem al realității învierii.

Curând, Mântuitorul avea să se suie la Tatăl Său

pentru a atrage la Sine pe toți oamenii și pentru a

pregăti locașurile veșnice ale slavei. Mai rămânea de

asigurat calea într-acolo.

Această cale nouă și vie este asigurată de lucrarea Fiului lui

Dumnezeu în prezența scaunului de mărire din ceruri. Punctul cel mai

însemnat al Evangheliei este lucrarea de Mare Preot a lui Isus Hristos în

Sanctuarul din cer. În jurul acestei lucrări, se concentrează o mulțime de

adevăruri ca:

1. El trăiește ca să împlinească nevoile și să ne poarte de grijă.

2. La tronul harului, Legea rămâne neschimbată, iar păcatul este iertat.

3. Rostul Legii este clarificat chiar prin lucrarea harului.

4. Faptele sunt dovada mântuirii și roadele credinței ascultătoare.

5. Legea lui Hristos este expresia practică a Legii lui Dumnezeu.

6. Cuvântul scris Îl descoperă pe Dumnezeu și voința Sa.

7. Desăvârșirea este cerută și asigurată de Dumnezeu.

8. Sunt două feluri de copii ai lui Dumnezeu.

9. Sunt două feluri de păcate: cel comun și cel de neiertat.

10. Numai în Hristos avem siguranța transformării mântuitoare.

Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire

Minunea și făgăduința transformării nu se rezumă doar la refacerea chipului divin în caracterul credincioșilor lui Dumnezeu. Lucrarea mântuirii se desăvârșește abia atunci când și trupurile sfinților vor fi schimbate. Predicarea noastră trebuie să acorde spațiu suficient acestei Evanghelii a proslăvirii celor mântuiți.

1. Ziua Judecății poate fi o zi a speranței și a mângâierii.

2. Dreptatea cere o zi a socotelilor și a răsplătirii credincioșiei.

3. Mântuirea este completă numai când și trupul va cunoaște slava viitoare.

4. Învierea dreptilor este garantată de învierea lui Hristos.

5. Dumnezeu este în așteptare și nerăbdător să ne dea moștenirea.

6. Fără finalitatea slavei nu este prea multă speranță.

7. Revenirea pe norii cerului este o temă majoră a Bibliei.

8. Veșnicia și viața veșnică sunt o vocație demnă de ființa umană.

9. Viața veșnică este tot un dar al lui Dumnezeu.

10. Evenimentul va fi marcat de cea mai strălucită sărbătoare.

Cerul cel nou și pământul cel nou

Deasupra oricărei teme a mântuirii este cea a restaurării. Așezarea din nou a lucrurilor este subiectul care poate cel mai bine să dea speranță și mângâiere:

1. Moarte nu va mai fi.

2. Durerea va dispărea.

3. Armonia creațiunii va fi refăcută.

4. Va lipsi orice amenințare și pericol.

5. Păcatul va fi eradicat, fără riscul de recidivă.

6. Stăpânirea universală a lui Dumnezeu va fi recunoscută și restabilită.

7. Libertatea va fi deplină.

8. Vindecarea va fi totală.

9. Iubirea va fi veșnic împlinită.

10. Slava divină va fi necurmat înălțată.

Trecând în revistă aceste idei, ne putem verifica și îndrepta predicarea astfel încât să prezentăm tot adevărul despre Dumnezeu și mântuirea Sa.

„Rămâneți tot așa!”

Vali Bădescu

„Singurul Hristos pe care oamenii îl pot vedea pe acest pământ, ești tu”, afirma un profesor în timp ce încerca să ne facă materia mai accesibilă. Afirmatia ne îndreaptă atenția la predica de pe munte a Mântuitorului atunci când afirma: „Voi sunteți sarea pământului, voi sunteți lumina lumii”. Isus vrea să acționeze asupra lumii, să-i dea gust și luminează și vrea să facă lucrul acesta prin noi. Să privim un moment asupra funcțiilor sării pentru a înțelege ce vrea Isus de la noi.

În primul rând, sarea este aceea care oprește procesul de putrefacție, deci păstrează alimentele în stare nealterată. Prin urmare, un creștin care este chemat să fie sarea pământului are același rol – de a opri procesul de descompunere morală din acea societate.

Apoi, sarea dă gust mâncării. Oricâte distracții ar oferi lumea, oricâte plăceri i-ar fi accesibile, omul se trezește cu un gust amar și cu un sentiment sfâșietor de neîmplinire. Singurul care îi dă rost, sens, singurul care o face vrednică de trăit, este Dumnezeu Însuși. Creștinul adevărat dă gust societății prin faptul că îl aduce pe Dumnezeu acolo. El le comunică altora despre Dumnezeu prin vorbire și comportament, dând prin aceasta gust unei lumi insipide.

Într-una din săptămânile trecute (8-15 septembrie), am avut bucuria de a fi în mijlocul unui grup de tineri dornici să afirme valorile Bibliei într-o localitate devenită cunoscută

datorită evenimentelor naturale, care au perturbat activitatea locuitorilor ei, Făcăeni.

Totul a început cam așa: „Frate pastor, vrem să mergem într-un TinServ, undeva, unde este cu adevărat nevoie de noi”. În alte comunități, alți tineri, doreau același lucru. Departamentul de Tineret al Conferinței Muntenia a susținut ideea și iată-ne ajunși pe târâmburi

degeaba la adunarea dumnea-voastră”; „ei sunt adventiști și nu îi puteți acuza că fac treabă neantent”.

Oamenii au fost impresionați de seriozitatea tinerilor și de calitatea muncii lor, de disciplina și buna organizare la locul de activitate. Ne-au răspuns printr-o atitudine prietenoasă și admirativă. Unele persoane în vârstă sau bolnave aveau lacrimi de bucurie și mulțumire

pentru echipa TinServ care i-a ajutat.

Întâlnirea de încheiere, cu reprezentanții comunei, a fost deosebită: „Săptămâna aceasta, am văzut și noi religia voastră pusă în practică”. După ce a făcut un comentariu admirativ față de educația pe care o oferă Biserica Adventistă, viceprimarul a concluzionat: „Băieți și fete, rămâneți tot așa!”, referindu-se la faptul că merită să fim adventiști și să avem asemenea valori. Suntem bucuroși că Dumnezeu ne-a ajutat să ducem mesajul de prietenie și speranță la

acei oameni năpăstuiți, făcându-le cunoscută dragostea lui Dumnezeu, prin acțiunile noastre.

Este uimitor cât de mult pot face câțiva tineri! Ne dă curaj faptul că tinerii noștri au în ei structura morală sănătoasă, impunătoare, care îi face agenți de transformare și înălțare morală, în favoarea opririi stricăciunii și a complacerii în corupție, oferind o altă alternativă a vieții.

Vreți să trăiți o asemenea experiență?

Dacă da, există o singură condiție: „Rămâneți tot așa!”.

Vali Bădescu este pastor în Conferința Muntenia

Imagine cu echipa de TinServ în acțiune

ialomițene, care pentru mine înseamnă anii frumoși ai copilăriei. Tineri din București Crinu și Maranatha, din Giurgiu, din Progresu și din Buzău-Filadelfia, aveam toți același gând: „să mergem în casele celor bătrâni și neajutorați pentru a-i ajuta, asculta și ... pentru a le vorbi despre Dumnezeul nostru”. De ajutorat am ajutat, de ascultat am ascultat, de vorbit însă am vorbit mai puțin. Totuși... am vorbit prin gura altora: „nu credeam că mai sunt și astfel de tineri”; „e mai mult decât am visat vreodată”; „am văzut ce înseamnă să fii pocăit”; „se vede că nu mergeți

Numai mărunțiș

Bill Knott

Unde este Guatemala? a întrebat Brian în timp ce puneă tacâmurile pe masă. E departe?

Mama se întoarse mirată spre el, în timp ce mesteca în ciorba de fasole, care umplea bucătăria cu o aromă îmbietoare.

Față de unde ne aflăm noi, Guatemala este mult în partea de sud, a spus ea, cam la 2500 de km distanță. Este la sud de Mexic, după care privi atent la figura serioasă a lui Brian, care împătura șervețelele în dreptul fiecărei farfurii.

Este un motiv anume pentru care vrei să știi aceste lucruri despre Guatemala? a întrebat ea.

Grupa noastră de la Școala de Sabat s-a angajat trimestrul acesta să strângă bani pentru construirea unei biserici în Guatemala. D-na Silvertine ne-a spus că e nevoie de mulți bani pentru aceasta, iar eu mă gândeam cum aș putea să ajut.

Se pare că este un proiect minunat, a spus mama, punând ciorba în castroane. Ce-ar fi să vorbim în timpul mesei despre felul cum am putea da cu toții o mână de ajutor.

După ce au făcut rugăciunea, Brian a vorbit primul:

D-na Silvertine a spus că am economisi mulți bani, dacă am strânge în fiecare zi restul pe care îl primim de la cumpărături – știți voi, mărunțișul. Eu am strâns deja un dolar și 83 de cenți într-un borcan, în camera mea. Nu am putea să facem toți același lucru?

Tata a început să râdă în timp ce îi întindea pâinea lui Amy:

Mama găsește întotdeauna mărunțiș prin buzunarele mele de la costum, a spus el, și nu-i place deloc atunci când în mașina de spălat cad bani din blugii mei cei vechi.

Privind cu coada ochiului la mama, care stătea dincolo de masă, adăugă:

Cred că va trebui să-mi formez un nou obicei de a pune mărunțișul la un loc, în fiecare seară. Mă tot gândesc la o persoană care m-ar putea ajuta.

Dimineața următoare, apărui pe masa din bucătărie un borcan mare, în care fusese maioneză. În fața lui, pe un carton, era următoarea inscripție: „Mărunțiș pentru o viață mai bună”, iar în borcan se afla un mic pumn de monede – probabil un dolar și 83 de cenți.

Cred că acum suntem cu toții implicați în proiect, a spus tata, zâmbind la Brian. Hai să vedem cât de repede se umple borcanul.

În timpul cinei, Brian a continuat să le reamintească tuturor de proiectul „Mărunțișul” pentru luna următoare, iar grămăjoara de monede creștea în fiecare seară.

Într-o dimineață, Brian o surprinse pe mama punând în borcan un pumn plin de bani.

De unde îi ai? a șoptit el, privind cum suma de bani creștea văzând cu ochii.

I-am găsit într-o cutie în dulap, a spus mama râzând, nici măcar nu-mi aduc aminte pentru ce i-am strâns.

Până și micuța Amy, de patru ani, a vrut să contribuie:

Uite aici banii pe care mi i-a dat bunica săptămâna trecută, a spus ea cu hotărâre într-o seară, la cină, în timp ce puneă în borcan o monedă strălucitoare de 25 de cenți. Va mai dura mult până să se construiască biserica, adăugă Amy.

Când Brian și tata au numărat monezile la sfârșitul lunii, pur și simplu nu le venea să creadă.

40 de dolari și 17 cenți! a strigat Brian, alergând în jurul mesei din bucătărie. Îți vine să crezi că i-am strâns pe toți doar din mărunțiș?

Gândește-te la faptul că oamenii din Guatemala vor putea merge la biserică în fiecare Sabat, spuse tatăl încet, iar unele dintre cărămizi vor fi acolo datorită ție. Biserica aceea va rămâne întotdeauna biserica ce a fost construită și cu ajutorul tău.

Timp pentru familie

În fiecare marți (sau în ce zi dorești), invită-ți familia să vă închinați Domnului împreună.

☛ Când Regele Solomon a construit Templul lui Dumnezeu în Ierusalim, a fost nevoie de multe materiale de construcții și de mult timp pentru a-l termina. Caută 1 Regi 6,37.38 în Biblia ta. Câți ani au lucrat muncitorii pentru a construi noua casă a lui Dumnezeu?

☛ Întreabă pe cineva, în timpul altarului, dacă a ajutat vreodată la construirea unei biserici sau a unei școli. Cum s-a simțit în timp ce strângea bani sau lucra efectiv la ridicarea clădirii?

☛ Există vreun proiect de construire a unei biserici, la care poți să participi? Cere sugestiile de la pastor sau de la cei care participă la altar.

Pastori pentru aceste vremuri

Întrunirea de toamnă a pastorelor s-a desfășurat în perioada 2-5 septembrie, în două centre consacrate deja unor astfel de evenimente. Conferințele Moldova, Muntenia și Oltenia s-au întâlnit în campus-ul Institutului Teologic Cernica, iar conferințele Banat, Transilvania de Nord și Transilvania de Sud au repetat experiența de anul trecut, de la Cluj Napoca. Zilele petrecute împreună au fost ocazii de dezvoltare și de pregătire pentru întâmpinarea zilelor provocatoare, care ne stau în față.

Datorită experiențelor bisericii din ultima vreme, când numele și credința noastră au intrat din ce în ce mai mult în atenția vieții publice, datorită aparițiilor tot mai dese, și apoi regulate, în mijloacele de comunicare în masă, noi nu mai putem rămâne în anonim și suntem determinați să ne facem simțită prezența. În această nouă conjunctură, seminariile fr. John Graz, referitoare la relațiile externe ale bisericii, au împlinit o nevoie reală. Pastorii au învățat să întâlnească un VIP, au discutat despre evanghelizare în contextul dezvoltării relațiilor externe ale bisericii și au stabilit un fel de Decalog al acestui domeniu. A fost din nou reafirmată poziția noastră față de libertate și de dreptate.

Tema majoră a Convenției Pastorale a fost secundată de alte două programe de actualitate. Fr. Teodor Huțanu a prezentat un seminar de mare interes, referitor la înnoirea închinării. Cei prezenți au apreciat adevărurile incomode, dar stringente, cu privire la nevoia de reformă serioasă și sănătoasă, atât în cultul public, cât și în devoțiunea personală a credincioșilor și conducătorilor bisericii. Se așteaptă ca, de la seminarii, să se treacă la fapte concrete și binecuvântate.

Cea de-a treia prezentare a aparținut fr. Valeriu Petrescu, legată de motivarea, pregătirea și implicarea membrilor bisericii în realizarea misiunii ei. Deși tema este deja clasică, ideea chemării unui milion de credincioși în vestirea Evangheliei la orice făptură (GO ONE MILLION) este un proiect nou pe principiile cele vechi. Anul care vine va fi un timp prielnic acestei noi inițiative.

În toată perioada desfășurării Convenției Pastorale, fr. Gabriel Maurer, secretarul Asociației Pastorale de la diviziunea noastră a fost prezent printre noi, încurajând prin seminarii și discuții personale, reînnoirea votului de slujire în lucrarea Evangheliei.

Ion Buciuman, secretarul Asociației pastorale

A V-a ediție a Festivalului Național de Creație

Festivalul Național de Creație, ediția a V-a, va avea loc în acest an la Cernica, între 20 și 21 decembrie. Participanții vor fi desemnați în urma preselecției organizate de fiecare conferință. Atât Festivalul Național,

cât și cele locale își propun să încurajeze creativitatea și diversificarea mijloacelor de exprimare în rândul tinerilor, să îi educe în spiritul adevăratelor valori. În același timp, ei vor fi încurajați să dezvolte și să folosească darurile pe care le-au primit, spre slava lui Dumnezeu și pentru împlinirea misiunii încredințate de Mântuitorul nostru.

În același timp, motto-ul *Speranța mea se face dor*, inspirat de titlul unui cântec vechi millerit, își propune să creeze o punte între așteptătorii de atunci și de acum și să reînvie dorul de cer. Imnul respectiv va constitui și piesa obligatorie pentru formațiile vocale mixte, care vor participa la faza națională.

Iată lista secțiunilor:

MUZICĂ – *Muzică vocală* (maximum 16 persoane plus dirijorul): 1. Formație sau cor mixt; 2. Formație sau cor voci egale; 3. Solo; *Muzică instrumentală*: 4. Solo; 5. Formație de coarde sau suflători; 6. Compoziție muzicală

LITERATURĂ – 7. Poezie; 8. Proza scurtă

ARTE PLASTICE – 9. Pictură și grafică; 10. Machete; 11. Grafică publicitară; 12. Decorațiuni cu plante uscate; 13. Sculptură (modelaj în lut, cocă, lemn, bronz, săpun)

MULTIMEDIA – 14. Videoclip; 15. Slide-show; 16. Fotografie; 17. Film scurt metraj; 18. Pagini web; 19. Emisiune radio

TINERET – 20. Activități și jocuri originale pentru tineri.

Participanții la faza națională vor primi amănunte în legătură cu participarea la fiecare secțiune.

Cristian Modan, directorul Departamentului Tineret

Ivâncă străbate din nou Teleormanul!

18 septembrie 2002 a marcat debutul programului prin radio în județul Teleorman, împlinind astfel o așteptare mai veche, prin realizarea proiectului „IVÂNCICĂ”. Emisiunile acestui program vor putea fi recepționate zilnic, între orele 18,30-19,30, pe lungimea de undă 90,5. Acest proiect a fost realizat printr-o cooperare între Radio „Vocea Speranței”, un grup de membri ai Bisericii Adventiste Române din Loma Linda și Conferința Oltenia.

La deschidere, au fost prezenți: Thomas Daniel – director al postului de radio „Vocea Speranței”, Petrof Sorin – director de programe, Paicu Ioan – redactor-șef, scriitorul Petre Anghel – invitat special, Cătrună Alin – secretar la Conferința Oltenia, Popescu Constantin – director regional și Șerban Paul – director local, Teleorman.

Constantin Popescu, directorul Dep. Comunicații, Conf. Oltenia

Expo-Sănătate – Arad

Între 8-15 septembrie, la Biserica Adventistă Salem – Arad, s-a desfășurat Expo-Sănătate, o experiență a revărsării harului lui Dumnezeu și a binecuvântărilor

Sale. Peste 50 de frați și surori și, în mod deosebit, cei aproape 20 de adolescenți companioni s-au implicat în organizarea acestui eveniment. Bisericele din Arad – Salem, Poetului, Micalala, cele din județ – Cuvin, Covăsânt, Măderat, Curtici, Macea, Șepreuș, Socodor, Simand, precum și sponsorii privați au susținut financiar organizarea Expo-Sănătate Arad.

Evenimentul a fost mediatizat în presa locală și pe posturile TV, bucurându-se de o atenție deosebită din partea locuitorilor Aradului și chiar din împrejurimi. Colegii pastori au contribuit la reușita expoziției, implicându-se în mediatizarea evenimentului, prezența la standuri și motivarea membrilor pentru a-și oferi sprijinul în ceea ce privește organizarea. Conferințele medicale au fost susținute de medici din Timișoara, Arad și Cluj.

Masajul a fost un moment așteptat de mulți participanți, iar clasa de gătit a constituit unul dintre punctele forte ale expoziției, datorită meniului bogat și diversificat al fiecărei serii. În cele opt zile ale expoziției, s-au efectuat 550 de teste de colesterol, media celor prezenți fiind de 200 de persoane zilnic.

Reprezentantul Direcției de Sănătate Publică Arad, dl dr. Ardelean, a apreciat Expo-Sănătate Arad ca fiind evenimentul de cea mai mare amploare și eficiență în domeniul „prevenției” din ultimii ani.

Info AZȘ / Dragoș Gabriel / AARC Banat

Întâlnirea prezbiterilor, a conducătorilor de comunitate și a caserilor

La Târgu-Mureș, în data de 14 septembrie, prezbiterii, conducătorii de comunitate și caserii, aproximativ 200 de frați și surori din județele Sibiu și Mureș, s-au adunat pentru a găsi un răspuns la întrebarea „Încotro?” S-au analizat aspectele pozitive și negative ale activității din ultimi 13 ani a acestor slujbași și s-au discutat tendințele majore ale Bisericii Adventiste.

Info AZȘ / Barna Magyaroși / AARC Transilvania de Sud

la odihnă

Titu Răceală a trecut la odihnă în data de 11 mai 2002, după o lungă suferință. S-a născut pe 16 oct. 1923, în Băduleasa, Teleorman, din părinți credincioși. Fiind coloniști în Dobrogea, refugiați, s-au retras și s-au stabilit în localitatea Dragalina, județul Ialomița. De tânăr, a avut pe suflet lucrarea Domnului. După serviciul militar, se căsătorește cu sora Boteanu Maria, având împreună 4 copii: Eugen, Ioan, Adrian, și Daniel. În 1957, se mută cu familia la Slobozia, județul Ialomița, unde locuia sora dânsului, care era singura credincioasă în oraș, la acea vreme. Încet, în 1979, s-a format o comunitate de 60 de membri, unde fratele a fost prezbiter. A întrerupt activitatea în 1984, din cauza bolii parkinson. Deși i-a fost greu, nu a murmurat niciodată.

A trecut la odihnă în speranța învierii și a întâlnirii cu cei dragi. Serviciul de înmormântare a fost oficiat de frații Dumitru Popa și Toma Cornel.

Emisiunile Radio-TV în Valea Jiului și în Valea Hațegului

Începând cu data de 1 septembrie 2002, emisiunile postului de radio „Vocea Speranței” vor putea fi recepționate de locuitorii din zona Hațegului și a Văii Jiului, de luni până sâmbătă, între orele 17:00–18:00, și duminică, între orele 10:00–12:00, pe frecvența de undă 92,5 Mhz a postului de radio RCN Petroșani, post cu care s-a încheiat un parteneriat de colaborare pentru un an de zile. Tot în aceleași zone, postul de televiziune Petroșani va difuza duminică, între orele 11:00–12:00, programe produse de Centrul Media Adventist.

Info AZȘ / Marius Morar / AARC Banat

Proiectul „Familii adoptive” ADRA România

Proiectul „Familii adoptive” se desfășoară prin colaborarea dintre ADRA România, ADRA Internațional și Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului din Timiș, Arad și Bihor. El are următoarele obiective:

- să reducă numărul copiilor instituționalizați;
- să promoveze reîntregirea socială a copiilor orfani prin familii adoptive.

Obiectivele acestui proiect sunt realizate prin următoarele activități:

- selecționarea unui număr de familii care vor avea grijă de copii;
- sprijinirea acestor familii prin consiliere;
- sprijinirea acestor familii cu venituri suplimentare;
- sprijinirea acestor familii cu diferite bunuri pentru copiii adoptați.

Au fost selectate 15 familii adoptive, care vor avea grijă de 20 de copii orfani. Cu fonduri de la ADRA Internațional, aceste familii vor fi sprijinite să ofere o dezvoltare armonioasă în condiții decente.

Info AZȘ / Emil Jigău / AARC Muntenia

Maria (n. 4.03.1914–d. 12.08.2001) și **Dumitru** (n. 13.10.1913–d. 25. 05. 2002) **Bejan** din comunitatea Spineni, Iași, după 64 ani de căsnicie-model, au încheiat călătoria pe acest pământ, încrezători în făgăduințele lui Dumnezeu pentru viața viitoare. Au acceptat adevărul curând, după căsătorie, și, prin aportul lor, s-a înființat comunitatea Spineni. Studiul, rugăciunea și cântarea zilnică i-au menținut plini de optimism, noblețe și înțelepciune, bucurându-se de stima localnicilor și încrederea fraților. Zeci de ani, fratele Bejan a slujit ca prezbiter întărit cu binecuvântare, iar sora ca primă-diaconasă. Au fost părinți buni, nu numai pentru cei 9 copii ai lor, ci și pentru mulți alți tineri aflați în dificultate. Așa se face că ocazia înmormântării a adunat credincioși din multe locuri, mângâiați de cuvântul Evangheliei – că în curând vor fi din nou împreună.

Subiecte despre care nu discutăm

Adrian Bocăneanu

M-am hotărât să scriu despre câteva subiecte cu privire la care nu m-aș fi așteptat că va fi nevoie vreodată să o fac. Poate că nici alții nu s-au așteptat că va fi nevoie să spună sau să scrie despre ele și astfel aceste subiecte rămân nediscutate. Înțelegerea lor corectă pare ceva de la sine înțeles, ceva ce nu mai trebuie argumentat între noi, ca adventiști. Dar realitatea ne cere să aducem în discuție și ceea ce pare de la sine înțeles.

Aș fi preferat să nu fie nevoie să argumentez că, în ziua de Sabat, credincioșii participă cu regularitate la serviciile divine din biserică. Observațiile pe care le fac însă cu ocazia vizitării bisericilor noastre nu numai în mediul orășenesc, dar și în cel sătesc, și discuțiile cu pastorii și cu alți conducători mă obligă să deschid acest subiect pentru discuție. Poate că este trist, dar este necesar. Aș fi preferat să nu fie nevoie să apelez la credincioși să își aleagă partenerul de căsătorie dintre membrii bisericii. Aș fi preferat să nu fie nevoie să argumentez că adventiștii sunt din principiu abstinenți de la folosirea alcoolului. Aș fi preferat să nu fie nevoie să explic de ce nu participăm la distracțiile obișnuite ale societății, cum sunt cinematograful sau discotecile. Dar realitățile din biserică îmi cer să deschid aceste subiecte.

„În ziua-a șaptea ne-adunăm, să cercetăm Cuvântul”

Așa cântă adesea cei care, într-adevăr, se adună. Dar unii nu pot să cânte această cântare. În Sabat, li se pare că sunt prea obosiți și chiar argumentează că este mai bine să doarmă acasă decât să doarmă în adunare. Alții nu găsesc în viața

bisericii nimic destul de atrăgător, ca să-i scoată din casă. Sau când se gândesc la persoanele nesuferite cu care ar trebui să se întâlnească la adunare, nu mai au nici o plăcere să pornească de acasă. Sau...

Este adunarea cu adevărat necesară? Este neplăcut să punem o asemenea întrebare, dar întrebarea a existat încă demult, pentru că Biblia îi răspunde. Răspunsul clasic este în Evrei 10,25: „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, ci cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie”. Textul arată că avem nevoie de părtășie, avem nevoie să ne adunăm, avem nevoie să ne îndemnăm unii pe alții. Credința are o dimensiune socială, colectivă, care nu poate fi neglijată fără pagubă serioasă. Tot Pavel ne îndeamnă: „Mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții” (1 Tes. 5,11). Și Domnul Isus Însuși ne-a asigurat că „acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Mat. 18,20).

Mai este un motiv pentru care viața de biserică este importantă. Prezbiterii și pastorii urcă la amvon și rostesc Cuvântul lui Dumnezeu. În Romani 10,17, ni se spune: „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos”. Revenind la 1 Tes. 5, suntem îndemnați să luăm în serios predicarea și chiar sfaturile prezbiterilor și ale pastorelor: „Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenească între voi, care vă cârmuiesc în Domnul și care vă sfătuiesc” (vers. 12). Nu putem să trecem cu vederea chiar exemplul Domnului Hristos: El S-a ridicat în sinagogă în fața adunării și a citit din Scripturi și apoi le-a explicat (Luca 4,16-21). Ce pagubă ar

fi fost să lipsești în acea dimineață de Sabat!

Al treilea motiv pentru care Dumnezeu ne așteaptă să fim la biserică este ocazia deosebită pe care ne-o dă să ne îndreptăm spre El cu laudele noastre (Ps. 22,22), cu zecimea și darurile noastre (Lev. 27,30; Num. 18,26 și Mal. 3,8.10). Întâlnirea din Sabat este o ocazie specială, ca să cultivăm prietenia spirituală unii cu alții. Citând din Psalmi, Evrei 2,12 spune: „Voi vesti Numele Tău fraților mei, Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării”. În aceeași măsură în care eu am nevoie de părtășia celor din biserică, și ei au nevoie de părtășia, laudele și experiențele mele. Ioan revine mereu la tema iubirii frățesti: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte” (1 Ioan 3,14). Fiecare dintre noi este o parte vitală a adunării (vezi Efes. 5,30).

Sunt motive pentru care să rămân acasă? Probabil că sunt. Voi asculta de argumentele pentru care să merg la biserică sau de cele pentru care să nu merg, potrivit cu atitudinea pe care o cultiv. Speranța mea este că răspunsul celor care înclină să rămână acasă va fi asemănător cu cel al psalmistului, care a primit bine îndemnul venirii la adunare: „Mă bucur când mi se zice: 'Haidem la Casa Domnului'”. El nu a obosit până nu a ajuns acolo: „Picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime!” Venirea lui la adunare a fost o binecuvântare pentru toți. „Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău. Din pricina casei Domnului, Dumnezeului nostru, fac urări pentru fericirea ta.” (Ps. 122,1.2.8.9)

Căsătoria, în Domnul

Articolul 22 din declarația de credință adventistă afirmă: „Pentru creștin, angajamentul declarat la căsătorie se îndreaptă atât către Dumnezeu, cât și către soț/soție și trebuie asumat numai între persoane care împărtășesc aceeași credință”. Este atât de simplu, atât de evident.

Dar nu pentru toți este atât de simplu, atât de evident. Poate că unii tineri din familiile noastre nu și-au luat niciodată timp să gândească în mod serios la această chestiune. Cea mai mare parte a timpului o petrec în mijlocul celor de o altă credință. Este normal să cultivăm respectul, bunătatea și cooperarea cu aceștia. De ce nu aș putea avea tovarășul de viață dintre acești prieteni cu care mă înțeleg atât de bine? Sunt, de asemenea, destule persoane în biserică pentru care vârsta cea mai favorabilă pentru căsătorie a trecut. Puse în balanță, perspectiva celibatului și posibilitatea unei căsătorii cu o persoană de altă credință, ele înclină spre cea de-a doua.

Dar noi trebuie să cultivăm o concepție înaltă și nobilă despre căsătoria creștină: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea” (Evrei 13,4). Ea este un dar bun, pregătit de Dumnezeu pentru părtășie permanentă și completă, bazată pe unitatea de spirit între cei doi. De ce să o coborâm sub nivelul stabilit de Dumnezeu? Căsătoria este atât de bună, încât ori o vom avea așa cum a conceput-o Dumnezeu, ori nu o vom avea deloc. Mesajul predominant din discuția lui Pavel cu privire la căsătorie (1 Cor. 7) este: „Numai în Domnul” (vers. 39). Ceea ce Dumnezeu poate să aprobe, El va și face pentru noi; dar cine ar îndrăzni să pornească pe un drum condamnat de Dumnezeu, într-o chestiune de o importanță covârșitoare?

Mintea este pentru Domnul

Poziția adoptată de timpuriu de către creștinii adventiști cu privire la alcool și alte substanțe cu efect asemănător a fost abținerea completă. De mai mulți ani, această

poziție a început să fie dezbătută. Termenii biblici sunt examinați și unii consideră că acum au motive să nu se supună acestei interdicții complete. Câteodată sunt citate studii științifice, care par să favorizeze consumul moderat de alcool.

Probabil că, la fel ca și în alte domenii, am putea dori ca argumentele biblice directe să fi fost mai categorice, să nu fi fost nevoie de explicații complicate ale terminologiei și practicilor din timpurile biblice. Dumnezeu ne va descoperi, cândva, de ce nu a cerut scriitorilor biblici să ne transmită o poruncă simplă, inconfundabilă, în această privință (dacă descrieri ale efectelor alcoolului, cum sunt cele din Proverbe 20,1 sau 23,29-35, nu sunt totuși concludente).

Dar aș vrea să privim lucrurile din altă perspectivă: ce efect a avut regula abținerei asupra noastră, ca persoane și ca grup religios? Pe planul stării de sănătate, câștigul este enorm. Îi pare cuiva rău pentru anii în plus, pe care îi trăim, pentru prezența mult redusă a bolilor cauzate de alcool, pentru absența accidentelor de circulație și de muncă, produse de alcool? În numele cărei cauze ar dori cineva să renunțăm la abținerea?

Dar, mult mai important, ce efect are nefolosirea alcoolului asupra misiunii bisericii? Acesta este un indiciu clar al unei orientări spirituale a vieții – păstrăm mintea noastră pentru Domnul. Iar în contextul religios mai larg, abținerea de la alcool constituie o punte excepțională către lumea musulmană și către alte mari religii ale lumii. În numele cărei cauze misionare ar dori cineva să ne schimbăm poziția și practica? Însăși cochetarea cu acest subiect indică o detașare periculoasă, atât de stilul de viață, oferit din dragoste de Dumnezeu, cât și de rostul existenței noastre în această lume și de rolul nostru profetic. Practic, nu există alternativă: ori suntem conduși de Duhul lui Dumnezeu, ori dăm mintea pe seama celui rău.

Același mod de gândire se aplică atunci când vorbim de distracțiile obișnuite în societate, de bijuterii și

de alte aspecte ale standardelor de viață adventistă.

Să discutăm aceste lucruri!

Și totuși, trebuie să discutăm și despre subiectele care par de la sine înțelese. Prezența în număr tot mai mare a adventiștilor de a treia, a patra sau chiar a cincea generație înseamnă că mulți dintre noi nu ne-am confruntat personal cu aceste decizii, nu am studiat pentru noi înșine, nu am făcut față împotrivrării și ostilității din afară. Unele practici sunt menținute nu atât de mult pe baza unor convingeri solide, ci ca elemente ale stilului de viață, ale culturii. Motivația care i-a determinat pe înaintașii noștri să ia anumite hotărâri nu mai este cunoscută astăzi, iar avantajele nu sunt prea clare pentru cei care au fost protejați în mod natural de consecințele unui mod de viață diferit. În lipsa convingerii, restrângerile și interdicțiile devin tot mai supărătoare și calea compromisului devine ușoară și atrăgătoare. De aceea este nevoie să discutăm, să verificăm, să comparăm, să dezbatem, să decidem și să ne ținem de deciziile luate.

Este nevoie să ascultăm cu atenție întrebările puse de noii-veniți sau de adventiștii care „moștenesc” credința. Aceste întrebări, luate în serios, ne atrag atenția asupra unor inconsecvențe din modul nostru de viață. Dacă lipsa de aer din biserică sau munca excesivă și lipsa de odihnă amortească gândirea la fel ca și o cantitate mică de alcool, de ce suntem intransigenți numai față de alcool, dar nepăsători față de celelalte elemente ale modului de viață, care au același efect? Întrebările lor, luate în serios, ne ajută să ne concentrăm asupra rostului unor practici de viață și să nu le mai tratăm ca pe un scop în sine. Înțelegem unde trebuie să fim deciziși și categorici, și unde este nevoie de flexibilitate în metode pentru a ajunge la scopul propus.

„Pentru cel înțelept, cărarea vieții duce în sus, ca să-l abată de la locuința morților care este jos” (Prov. 15,24).

*Adrian Bocăneanu este președintele
Uniunii Române*

MISIUNEA ÎN VORBE ȘI FAPTE

"Cât este ziua, trebuie să lucrez
lucrările Celui ce M-a trimis..."
Ioan 9:4

SCOAR

Societatea Creștină a Oamenilor de Afaceri

Nazna, Str. Mureșului nr. 1, jud. Mureș, cod 4323
Tel. 0265 320548
Fax. 0265 320549
scoar@orizont.net

Consiliul de administrație SCOAR, cu ocazia Adunării Generale, care a avut loc în zilele de 24-26 mai 2002, la Sinaia, a votat susținerea și sponsorizarea a 19 cereri de finanțare. Suma totală a înscrierilor a depășit 1 miliard de lei. Enumerăm câteva dintre aceste proiecte:

- Sola Scriptura
- Telefonul Speranței
- Samariteanul auto
- Lucrarea în penitenciare
- Revista „Viață și Sănătate”
- Școala primară „Mihai Ionescu”
- Fundația Omega
- Școala postliceală din Brăila

Proprietarii, asociații, acționarii și administratorii care acceptă statutul SCOAR pot deveni membri ai societății, prin completarea unei cereri tip, obținute de la sediul societății sau de la bisericile locale.

Proiectele misionare, care nu pot fi realizate din lipsă de resurse financiare, pot fi supuse aprobării SCOAR până la data de 1 februarie 2003, prin completarea formularului-tip, obținut de la sediul societății.

SCOAR este o organizație non-profit, independentă, apolitică, obștească, neguvernamentală, umanitară și caritabilă, care îi reunește pe membrii ei, pe baza liberului consimțământ, fără nici o discriminare privind ramurile de activitate economică sau poziție socială, naționalitate, rasă, sex sau convingeri ideologice.

Scopul Societății Creștine a Oamenilor de Afaceri este acela de a promova principiile moralei creștine și de a-i stimula pe cât mai mulți oameni de afaceri cu idealuri comune, ca să contribuie la inițierea și finalizarea proiectelor misionare, care altfel nu ar putea fi realizate.

Membrii SCOAR consideră că acum este timpul să nu folosească doar pentru ei ceea ce au, ci în scopul demonstrării felului în care au fost binecuvântați de Dumnezeu, atât cu bunuri materiale, cât și bunuri spirituale.

Remus Bența,
președinte SCOAR